

๑๖๗

勿 扰 飞 升

ข้า
จะเป็น
เซียน

๑

เย่วเซี่ยนเต๋ยอ๋อง
月下蝶影
เซียน
หยกน้ำแข็ง
แป

ข้าจะเป็นเซียน ๑

ตัวอย่าง

ก า ร ช ำ น คื อ ร ำ ก ฐ ำ น ที่ ส ำ คั ญ

ตอนเริ่มต้นผืนเรื่องนี้ คงโหยงไม่รู้จักตัวอักษรทุกตัวในหนังสือเลยด้วยซ้ำ

ยามอ่านเนื้อหาในหนังสือทั้งสองเล่มยังต้องใช้วิธีเดาส่ง

มายามนี้เมื่อนางสามารถอ่านหนังสือทั้งเล่มถึงขั้นท่องกลับหลังได้คล่อง

แต่นางกลับไม่เคยเห็นท่านเซียนลงมาจากสวรรค์เลย

- เย่วเซี่ยเตี้ยอิ่ง

ผลงานเล่มอื่นๆ ของ เยว่เซี่ยเตี๋ยอิง

ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อรุณ

ชายาผู้มีคุณธรรม เล่ม ๑ - ๒

ข้าก็เป็นสตรีเช่นนี้ เล่ม ๑ - ๓

ดอยยาบ

ข้าจะเป็นเซียน ๑

勿扰飞升

เยว่เซี่ยเตียอิง
เซียน

หยกน้ำแข็ง
แปล

นวนิยาย ลำดับที่ ๓๗๑

ข้าจะเป็นเขียน ๑

อรณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

《勿扰飞升》Volume 01

Original story and characters created and copyright © Author: 月下蝶影 Yue Xia Die Ying

Thai editon rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4965-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภินันท์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จิระธร • รองบรรณาธิการผู้อำนวยการ จตุพล บุญพริต, สิริกานต์ ผลงาม

ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิธวรรณะ

บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์ • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้ม

ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพสินธุ์, วรรณมา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม สกล ปานกลิ่นพุ่ม

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ

พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • คอมพิวเตอร์ ทองเพียร วรรณทอง

ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เขยกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์

ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวละอ

ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

ข้าจะเป็นเขียน เป็นนวนิยายแนวแฟนตาซีของเยว่เซี่ยเต๋ยอิงที่ติดอันดับต้นๆ ในหมวดนิยายรักโรแมนติกในเว็บไซต์นิยายออนไลน์ของจีนที่ทางสำนักพิมพ์เลือกสรรมานำเสนอแก่ผู้อ่าน

เนื้อเรื่องของนิยายเรื่องนี้ เยว่เซี่ยเต๋ยอิงยังคงคตินิยมลัทธิสตรีเช่นเคย และที่เพิ่มเติมก็คือ ความเชื่อในความเป็นอมตะตามค่านิยมของจีนโบราณที่ว่ามนุษย์ที่มีคุณสมบัติพร้อมอาจแสวงหาชีวิตที่เป็นอมตะด้วยการบำเพ็ญเพียรกินยาวิเศษ ผักผลไม้เองก็จะสามารถกลายเป็นเซียนได้ นั่นหมายถึงการดำรงอยู่อย่างยาวนาน จะบอกว่านิรันดร์ก็เห็นจะไม่ได้ เพราะไม่มีสรรพสิ่งใดเป็นนิรันดร์ ทว่าได้อยู่ได้ยาวนานเพียงใดสุดท้ายก็ต้องมีวันเปลี่ยนแปลง

ในเรื่องนี้ “แดนพันโคก” หรือ “แดนบำเพ็ญ” เป็นเพียงดินแดนที่มนุษย์ที่มีคุณสมบัติถึงพร้อมต่างพยายามบำเพ็ญเพียรหรือบำเพ็ญตบะ เพื่อก้าวไปสู่วิถีแห่งเซียน ทว่าน้อยเสี่ยยิ่งกว่าน้อยคนที่จะก้าวไปถึงจุดนั้น พันปีพบเจอได้เพียงหนึ่งคนเท่านั้น

มีสาระ แง่คิด ศีลธรรม และจริยธรรมสอดแทรกอยู่ระหว่างบรรทัดที่ตลกขบขันเจือความหวานของ ข้าจะเป็นเขียน

มาร่วมลุ้นกันค่ะว่า สุดท้ายแล้ว “คงโหว” จะไล่ตามความใฝ่ฝัน ความมุ่งมั่นปรารถนาจนถึงจุดใด แล้วจะมีคู่ร่วมบำเพ็ญหรือไม่ ติดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ในเล่มค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

ตุลาคม ๒๕๖๒

“จะพูดอย่างไรดี ผู้บำเพ็ญเพียรอย่างพวกเราแสวงหาหลักธรรมยิ่งใหญ่
และมีอายุขัยยืนยาวกว่าคนทั่วไป ท่ามกลางวันเวลาที่แสนยาวนานนี้
หากต้องแบกรับเรื่องทุกอย่างเอาไว้เองย่อมเป็นการทรมานตนเองอย่างแสนสาหัส
ชีวิตที่เหน็ดเหนื่อยเช่นนี้ ต่อให้สำเร็จหลักธรรมอันยิ่งใหญ่แล้ว
จะมีความหมายอะไร”

ระดับฌาน ๑๐ ขั้น		
ลำดับขั้น	ชื่อขั้น	รายละเอียด
ขั้นที่ ๑	หลอมปรารถ	เป็นขั้นรวบรวมพลังปรารถนาในร่างกายให้เป็นหนึ่งเดียว
ขั้นที่ ๒	พื้นฐาน	เป็นขั้นที่สามารถร่ายมนตร์ง่าย ๆ เพื่อขจัดเภทภัยและรักษาโรคให้ผู้คนได้
ขั้นที่ ๓	จิตหวน	ถือเป็นขั้นอันตรายขั้นแรก เพราะผู้บำเพ็ญเพียรต้องควบคุมจิตใจตนเองไม่ให้ฟุ้งซ่านและต้องต่อสู้กับความปรารถนาในส่วนลึก
ขั้นที่ ๔	เปลี่ยนรูป	เป็นขั้นก่อนการบำเพ็ญเพียรที่แท้จริง สามารถแปลงกายได้ แสดงฤทธิ์ได้ มีเวทและพลังอื่นๆ เพิ่มขึ้นมาก
ขั้นที่ ๕	ปล่อยวาง	เป็นขั้นที่จิตบริสุทธิ์คล้ายทารก สามารถเหาะเหินบนท้องฟ้า และมีคุณสมบัติพร้อมบำเพ็ญเพียร
ขั้นที่ ๖	รู้แจ้ง	เป็นขั้นที่ฌานบังเกิด สามารถใช้จิตควบคุมสิ่งที่มีพลังต่ำกว่าได้
ขั้นที่ ๗	แยกกาย	เป็นขั้นที่สามารถแยกกายออกเป็นสองร่างอยู่ในสถานที่ต่างกันในเวลาเดียวกัน
ขั้นที่ ๘	ว่างเปล่า	เป็นขั้นที่จิตเข้าสู่สภาวะว่างเปล่า ซึ่งจะทำให้พลังปรารถนาและจิตหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว ก่อเกิดพลังมหาศาล
ขั้นที่ ๙	มหายาน	เป็นขั้นที่ค่อย ๆ สั่งสมพลังปรารถนามหาศาลจนกระทั่งแข็งแกร่งก็จะสามารถก้าวเข้าสู่วิถีแห่งเซียน
ขั้นที่ ๑๐	อริยะ	เป็นขั้นสูงสุดของฌานที่บรรลुสู่วิถีแห่งเซียนขั้นต้นในแดนเทพภูมิ

สิบสำนักใหญ่แห่งแดนพันโคก

สำนักพันแสง
สำนักนพวงสา
สำนักรุ่งอรุณ
อารามพิสุทธิ์
สำนักจ้าวพยัคฆ์
สำนักทวิธรรม
หอยาตวัน
สำนักปักษีมรกต
สำนักเมฆาเรือง
สำนักเดือนดารา

๑

ฤดูหนาว ปีที่สามแห่งรัชศกจิ่งหง พายุหิมะพัดกระหน่ำดุจนห่าน ฟุ้งกระจายภายในเมืองหลวงทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่แลดูขาวโพลน นครอันรุ่งเรือง น่าจับตามีความงามพิสุทธิ์เพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

บนถนนบรรดาพ่อค้าแผงลอยต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบหนา แม้อากาศจะหนาวจัดจนต้องหุดคอ แต่พวกเขายังไม่วายร้องตะโกนขายของ ไปเรื่อย ๆ ทันใดนั้นมีเสียงกลองดังแว่วมาแต่ไกล ทำให้พวกคนเดินเท้าและพ่อค้าต้องขยับเปิดทางให้ ไม่นานนายทหารสวมเกราะเงินกลุ่มหนึ่งคุ่มกันรถม้าหลายคันผ่านมา บรรทม้าเหล่านั้นล้วนประดับด้วยอัญมณีงดงาม เสียงกระดิ่งดังกรังกริ้ง ชั่วพริบตานั้นบรรดาชาวเมืองที่พอจะรู้เรื่องเข้าใจกันทีว่นี่คือขบวนของสตรีที่เป็นเชื้อพระวงศ์ ถึงต้องมีการย่ำฆ้องตีกลองเบิกทางเพื่อให้ผู้คนหลบไปก่อน

กีบม้าย่ำหิมะสปรกสีเทาบนพื้นกระเด็นเป็นฝอย รถม้าคันงามค่อย ๆ เคลื่อนผ่านฝูงชนไปให้ความรู้สึกสูงส่งน่าเกรงขาม มีอาจล่งละเมิด

รถม้าที่สร้างขึ้นจากไม้ฉมู^{*}ที่วิ่งอยู่คันหลังสุดของขบวน ตัวรถสลักวดลายหงสา แม้จะได้รับการดูแลอย่างสะอาดสะอ้าน แต่กลับมีอาจเทียบความหรูหรากับรถม้าคันหน้า ๆ ซ้ำตัวรถยังมีร่องรอยความเก่าที่เกิดจากการกักร่อนของกาลเวลา

*ไม้ที่มีสีน้ำตาลดำ เช่น ไม้มะเกลือ ไม้ตะโก

“หยุดรถ”

เสียงใสแจ๋วของเด็กหญิงดังออกมาจากในตัวรถ องค์กรฯที่คุ้มกันอยู่โดยรอบลงเลครู้หนึ่งก่อนหยุดรถมา ให้องค์กรฯอีกนายนำเก้าอี้เหยียบไปตั้งนางกานัลยืนค้อมตัวอยู่หน้ารถด้วยกิริยาสำรวม ยืนมือออกไปหน้ามาน แต่ในดวงตาลับผายแววเยาะหยัน หากต้องพยายามสะกดกลั้นเอาไว้

สำหรับองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนที่ได้รับการอุปถัมภ์จากจักรพรรดิในฐานะตัวนำโชค เพื่อแสดงถึงน้ำใจอันสูงส่งของพระองค์ สิ่งที่นางจะได้รับมีเพียงความเคารพยกย่องแต่เปลี่ยนนอกเท่านั้น

เด็กหญิงอายุยังไม่ถึงสิบขวบคนหนึ่งออกมาจากรถม้าอย่างรวดเร็ว นางสวมชุดผ้าล่ำลิ บนศีรษะประดับปิ่นว่อหู^๒ ผิวเนียนดุจหยก ขาวผ่องดุจหิมะ น่ารักน่าเอ็นดู เด็กหญิงกระโดดลงจากรถม้าโดยไม่เอานาทรต่อหิมะสปรกบนพื้น แล้ววิ่งไปยังมุมมุมหนึ่ง

ในมุมนั้นมีแผงลอยเล็กๆ หม้อเคี้ยวน้ำตาลชั้น ผู้เฒ่าสวมเสื้อคลุมตัวนอกสีเทาอมกำลั่งก้มหน้าก้มตาปั้นน้ำตาล เมื่อเห็นเด็กหญิงผู้งดงามราวหยกสลักวิ่งมาหา ผู้เฒ่ายิ้มน้อยๆ อย่างเอื้อเอ็นดู “ก๊วยเหริน”^๓ ต้องการซื้อภาพวาดน้ำตาลหรือขอรับ”

องค์กรฯที่ตามหลังเด็กหญิงมาแอบรู้ลึกลงว่าผู้เฒ่าคนนี้ดูประหลาด แต่ขณะนั้นเขาบอกไม่ถูกว่าอีกฝ่ายประหลาดที่ใด ได้แต่ประสานมือบอกเด็กหญิงว่า “องค์หญิง ร่างกายล้ำค่าดุจทองคำ จะเอาแต่ใจไม่ได้นะขอรับ”

จักรพรรดิต้องการให้องค์หญิงคนนี้เป็นตัวนำโชค ดังนั้นองค์กรฯอย่างพวกเขาจึงต้องคุ้มกันตัวนำโชคคนนี้อยู่ดีมีสุข ไหนเลยจะรู้ว่าเพ็งลั่นคำเขา องค์หญิงน้อยจะกลับหันหน้ามามองเขาด้วยนัยน์ตาปริบๆ ทำให้องค์กรฯต้องนั่งงันไปนาน และเปลอพุดออกไปว่า

^๒ เครื่องประดับศีรษะในสมัยราชวงศ์หมิงถึงราชวงศ์ชิง สวมในฤดูหนาว มีลักษณะคล้ายหมวกที่ทำจากขนสัตว์ฟูฟ่องคล้ายกระต่ายที่ขีดตัวนอน

^๓ คำเรียกชนชั้นสูงอย่างให้เกียรติ

“หากชอบ จะซื้อกลับไปนิดหน่อยก็ได้ แต่อย่ากินมากนะขอรับ”

นักรบผู้ห้าวหาญเช่นเขา ไร้ภูมิต้านทานเด็กน้อยหน้าตาน่ารักอย่างสิ้นเชิง

“ก๊วยเหรินชอบอันไหนหรือ” รอยยิ้มบนใบหน้าของผู้เฒ่าเลดูบออุ่นมากยิ่งขึ้น เขาชี้นิ้วไปที่ภาพวาดน้ำตาลหลากหลายรูปแบบที่วางอยู่บนกองฟาง บนนั้นมีภาพบุรุษ สตรี ดอกไม้ สัตว์ ไปจนถึงภาพทิวเขาธาราที่ดูมีชีวิตชีวา

คงโหวไม่รู้ว่เพราะเหตุใด เพียงเห็นแผงภาพวาดน้ำตาลแผงนี้แล้วถึงได้รับลงจากรถม้าโดยไม่สนใจสิ่งใด แม้นางจะอายุใกล้สิบขวบ แต่ในความทรงจำของเด็กหญิง นางเพิ่งจะเคยออกจากวังแค่สามครั้งเท่านั้น

ครั้งแรกคือ ยามที่วังหลวงถูกกองทหารบุกเข้าโจมตี นางในพานางหนีออกมา แต่ยังไม่ทันพ้นประตูเมืองก็ถูกทหารฝ่ายกบฏจับตัวกลับไป

ครั้งที่สองคือ หลังจากจักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์แล้ว แต่งตั้งนางผู้เป็นธิดาของจักรพรรดิองค์ก่อนเป็นองค์หญิงผิงหนิง และจัดขบวนยิ่งใหญ่พานางไปทำพิธีบวงสรวงสวรรค์ ทำให้ผู้คนกว่าครึ่งค่อนนครแซ่ซ้องสรรเสริญในความเมตตาของจักรพรรดิ เด็กหญิงมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นท่าทางอยากรู้อยากเห็นของฝูงชนสองข้างทางทำให้นางรู้สึกเหมือนเป็นสิงโตชนทองที่ถูกเลี้ยงไว้ในอุทยาน และชาวเมืองพวกนี้คือคนที่มาชมสัตว์เลี้ยงในวัง

ครั้งที่สามคือวันนี้ เนื่องจากพระธิดาที่จักรพรรดิดรักที่สุดเดินทางกลับเมืองหลวง บรรดาสตรีสูงศักดิ์ของฝ่ายในจึงต้องออกนอกเมืองเพื่อไปต้อนรับ

คงโหวดีใจมาก และอยากให้ษัตริย์องค์ใหม่มีพระธิดาออกเรือนไปเยอะๆ เพื่อที่ทุกครึ่งเวลาพวกนางเดินทางกลับมา“ คงโหวจะได้ถือโอกาสออกนอกวังไปดูอะไรๆ ด้วย พอได้ยินคำถามของผู้เฒ่า เด็กหญิงชี้นิ้วไปที่ภาพเขียนหญิงเบิกดาเรเหยียบจันทร์แล้วบอกว่า “ข้าอยากได้ภาพนี้”

“ได้ขอรับ” เจ้าของแผงใช้ช้อนตักกาน้ำตาลที่ได้ที่แล้วมาขึ้นรูปบนเขียงไม้อย่างรวดเร็ว ท่าทางของเขาดูชำนาญชำนาญมาก สีหน้าตั้งอกตั้งใจอย่างยิ่งยวด

“ตามประเพณีจีน หลังจากบุตรสาวแต่งงานออกไปได้ระยะหนึ่งแล้ว จะต้องพาสามีกลับมาเยี่ยมพ่อแม่ที่บ้าน

เหมือนกำลังทำภารกิจใหญ่ที่สุดในชีวิต

คงโหวเบิกตากว้างมิกล้ากะพริบตา เพราะกลัวว่าตนจะพลาดกระบวนการอันน่าอัศจรรย์นี้ เกล็ดหิมะปลิวมากระทบใบหน้าของเด็กหญิงจนแดงก่ำ ทำให้เจ้าของแผงอดพุดไม่ได้ว่า “ท่านองครักษ์ วันนี้หิมะตกหนัก กุ้ยเทรินอายุยังน้อย ระวังจะโดนลมหนาว”

เมื่อน้องครักษ์ถึงเพิ่งได้สติและโบกมือให้นางกำนัลนำร่มคันหนึ่งมาทางให้คงโหว ขณะนั้นเขารู้แล้วว่าสิ่งที่ใดที่ผิดปกติ นั่นคือผู้เฒ่าคนนี้ได้มีท่าทีหวาดเกรงพวกเขา ทำให้ดูแตกต่างจากชาวบ้านทั่วไป

เจ้าของแผงมองหน้าคงโหวยิ้มๆ คงโหวยกมือขึ้นปิดปากเพื่อไม่ให้ตนเปลือยออกมา ดวงตาลับโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยวอย่างสมบูรณ์ ไม่นานภาพวาดน้ำตาก็สำเร็จ เจ้าของแผงฝีมือดีมาก ทำให้ภาพวาดน้ำตารูปเขียนหญิงแลดูงดงามสดใสดูแจ่มใส และตัวเขียนหญิงผู้กำลังเหินตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าก็มีกลิ่นอายของเขียนผู้ลึกลับ

“งามจริง ๆ นี่เป็นภาพวาดน้ำตาส่งงามที่สุดในบรรดาภาพวาดน้ำตาส่งที่เคยเห็นมา” ความจริงคือนางเพิ่งจะเคยเห็นภาพวาดน้ำตาส่งเป็นครั้งแรก

“องค์หญิงผิงหนิง” นางข้าหลวงผู้สวมชุดฤดูหนาวสีมรกตเดินมากล่าวสื่อนั่น “ไปได้แล้วเจ้าค่ะ”

ด้านหลังของนางข้าหลวง ห่างออกไปไม่ไกล มีสตรีชั้นสูงสองสามคนยืนกระซิบกระซาบอยู่ข้างรถม้า เห็นได้ชัดว่าพวกนางกำลังหัวเราะเยาะคงโหว องค์หญิงของราชวงศ์ก่อนผู้เคยสูงส่งเหนือผู้ใด มาวันนี้กลับตกอับถึงเพียงนี้ การได้นินทาว่าร้ายคงโหวสร้างความบันเทิงแก่พวกนางอย่างยิ่ง

ทว่าปฏิกิริยาของคงโหวมักจะทำให้อารมณ์ดี ๆ ของพวกนางต้องลดน้อยลงเสมอ เมื่อเด็กหญิงไม่ได้รู้สึกอะไรกับเสียงหัวเราะเยาะของพวกนาง ไม่เสียใจ ไม่โกรธ ไม่แม้แต่จะหวาดกลัว ซ้ำยังมองหน้าพวกนางตาปริบๆ เหมือนพวกนางกำลังทำเรื่องไร้สาระ

และครั้งนี้ปฏิกิริยาของคงโหวก็เป็นเหมือนเดิม เด็กหญิงเพียงหยิบจี้เงินรูปถั่วลิสจากถุงผ้าปักอันหนึ่งออกมาส่งให้เจ้าของแผงโดยไม่สนใจสีหน้าเย็นชา

ของนางข้าหลวง พุดกับเจ้าของแผงว่า “ภาพวาดน้ำตาลของท่านงามยิ่งนัก เหมือนที่เขียนบรรยายไว้ในหนังสือเลย”

เจ้าของแผงมีเส้นผมขาวโพลน เสื้อผ้าที่สวมอยู่บนตัวเก่าปุปะ ทั้งที่อากาศหนาวจัดขนาดนี้ แต่เขายังออกมาขายภาพวาดน้ำตาล เชื่อว่าคงมีชีวิตที่ยากลำบาก คงโหวคิดว่าการที่ตนยินยอมผู้เฒ่าลักสองสามประโยค อาจทำให้เขามีความสุขขึ้นบ้าง

ราษฎรล้วนมีชีวิตที่ยากลำบาก แม้นางจะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องนี้ แต่ก็เคยอ่านเจอในหนังสือ

“องค์หญิง!” สีหน้าของนางข้าหลวงเครียดขึ้น น้ำเสียงเยียบเย็น “นี่คือมารยาทราชสำนักของท่านหรือเจ้าคะ”

คงโหวหยิบภาพวาดน้ำตาลที่ห่อด้วยกระดาษเปลือกข้าวขึ้นมาอย่างระมัดระวัง นางหันหลังและแอบย่นจมูกก่อนหันหน้ากลับไปหาอีกฝ่ายด้วยกิริยาน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนเดิมว่า “ขอบคุณกฎ^๔ที่ตักเตือน”

นางข้าหลวงยิ้มแต่นัยน์ตาไม่ยิ้มด้วย “องค์หญิงเข้าใจดีแล้วเจ้าคะ”

คงโหวได้แต่ทำเป็นมองไม่เห็นรอยหม่นหย่นในดวงตาของนางข้าหลวง ชุกภาพวาดน้ำตาลไว้ในแขนเสื้อ เตรียมกลับไปขึ้นรถม้า แต่ไม่ระวังเหยียบถูกโคลนบนพื้นทำให้โคลนกระเด็นถูกชายกระโปรงของนางข้าหลวงเล็กน้อย

นางข้าหลวงจ้องโคลนที่เปื้อนกระโปรงด้วยสีหน้าบ่นยากอย่างที่สุด แต่มิกล้าแสดงความไม่เคารพคงโหวซึ่งหน้า

“องค์หญิง กุลสตรีพึงสำรวมกิริยาจาก เดินเข้าถอยออกอย่างระมัดระวัง...” นางข้าหลวงพุดยังไม่ทันจบคำ ลมหอบใหญ่ก็พัดมาพร้อมเกล็ดหิมะละอองน้ำแข็งหนาวจัดเสียดกระดูกซัดใส่หน้าของนางเต็มๆ ไม่ต่างจากคมมีดกริดไสดิวเนื้อทำให้รู้สึกเจ็บมาก

ลมสลาตันหอบนั้นพัดหายไปอย่างรวดเร็ว นางกำนัลที่ทางร่มกันให้คงโหวหันหน้าไปดูแล้ว ร่มผ้าไหมถูกพัดจนพังทำให้ต้องร้องอุทานออกมา

^๔ เป็นคำเรียกสตรีอาวุโสในวัง

นางข้าหลวงตกใจเพราะเสียงร้อง เตรียมจะอบรมนางกำนัลที่ไม่รู้จักกิริยามารยาท แต่ยังไม่ทันจะได้เอ่ยอะไร ภาพตรงหน้ากลับทำให้นางต้องตกตะลึงพริ้งเพริด

เพราะแสงรัศมีสีรุ้งพร่างพรายฉายวาบ ละม้ายมีเขียนเสด็จลงมา ผู้เฒ่าที่ปั้นภาพวาดน้ำตาไหลตัวไปแล้ว ในมุนั้นเหลือเพียงความว่างเปล่าเหมือนไม่เคยมีใครอยู่ที่นั่นมาก่อน

เรื่องนี้ถูกเล่าลือต่อ ๆ กันทั่วเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว ใจความประมาณว่าจักรพรรดิจึงหังคือผู้ที่สวรรคตประทอนลงมาให้เป็นประมุขของใต้หล้า เขียนจึงเสด็จลงมาเยือน จักรพรรดิจึงหังพลอยได้อานิสงส์ ได้รับการแซ่ซ้องจากเหล่าบัณฑิตมากมาย และราษฎรต่างเรียกขานพระองค์ว่าจักรพรรดิผู้ทรงธรรม

ในฐานะองค์หญิงของราชวงศ์ก่อน คงโหวมีพระบิดาเป็นคนเสเพล กลุ่มหลงนารีและเสียงดนตรี ตำหนักหลังเลียงดูนักดนตรีเอาไว้มากมาย ไม่สนใจราชกิจ เปิดโอกาสให้ขุนนางกังฉินเข้ามากุมอำนาจ สร้างความเดือดร้อนให้ราษฎร

ยามที่ราชวงศ์ก่อนถูกล้มล้าง นอกจากขุนนางเก่าแก่ที่ยังคงยึดถือธรรมเนียมเดิม บริภาษษัตริย์องค์ปัจจุบันว่าไม่จงรักภักดี มักใหญ่ใฝ่สูงแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดแสดงออกว่าไม่พอใจเลยสักคน

การทำตัวเป็นทราชาธิเป็นเรื่องเสื่อมเสียต่อบรรพชน คงโหวจึงไม่ได้สนใจพระบิดาเสเพลมากนัก สิ่งเดียวที่ทำให้นางเสียใจคือภาพวาดน้ำตาที่ถูกแย่งไป เพราะนั่นเป็นภาพวาดน้ำตาภาพแรกในชีวิตของนาง

ทว่าผู้ที่แย่งเอาภาพวาดน้ำตาของนางไปคือจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน แล้วจะให้นางทำอะไร นอกจากใช้สองมือประคองส่งให้อย่างว่องไว หลังจากจักรพรรดิจึงหังได้ภาพวาดน้ำตาไปแล้วก็ให้นางข้าหลวงส่งภาพวาดน้ำตามาให้คงโหวมากมาย มีทุกระชาติทุกสีสน แต่คงโหวกลับรู้สึกว่ภาพวาดน้ำตาพวกนี้ดีสู้ของนางไม่ได้เลยสักภาพ เพราะความรู้สึกยามที่ได้ยินคอยภาพวาดน้ำตาอยู่ข้างเตาจนเสร็จคือสิ่งที่ภาพวาดน้ำตาภาพอื่นๆ มิอาจเทียบเคียงได้

เดือนสามตามปฏิทินจันทรคติ มืงงานฉลองประจำปี

คงโหวเปลี่ยนมาใส่ชุดหุหุราที่นางข้าหลวงจัดเตรียมเอาไว้ให้ และปล่อยให้พวกเขาแต่งกายนางเหมือนดรุณีหยกผู้ติดตามเซียนไปร่วมงานเลี้ยง

เมื่อคงโหวไปร่วมงานเลี้ยงและได้พบบรรดาขุนนางเก่าแก่ พอพวกเขาเห็นคงโหวที่แต่งกายงดงามเต็มยศก็รู้สึกวางใจมากขึ้น

การที่จักรพรรดิดีต่อองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนเช่นนี้ เป็นเพราะเขาเห็นแก่ขุนนางเก่าแก่ผู้มีกำลังความสามารถของราชวงศ์ก่อนกลุ่มนี้

คงโหวไม่สนใจว่าพวกขุนนางใหญ่คิดอย่างไร นางเอาแต่ก้มหน้าก้มตากินอาหาร เนื่องจากหากเป็นยามปกติ เด็กหญิงไม่มีทางได้กินอาหารดี ๆ เหล่านี้ในมุมหนึ่ง พวกนักดนตรีกำลังบรรเลงเพลงไพเราะเสนาะหู นักดนตรีหญิงที่หิวผมเป็นทรงเขียนเหินใช้มือขาวผุดผ่องดีดสายคงโหว หัวหงส์ตัวหนึ่ง

คงโหวหัวหงส์ตัวนี้เป็นผลงานของช่างฝีมือที่น่าขึ้นถวายจักรพรรดิผู้สวรรคตในราชวงศ์ก่อน จักรพรรดิผู้สวรรคตองค์นั้นชอบคงโหวหัวหงส์มาก ประจวบเหมาะกับพระธิดาเพียงคนเดียวถือกำเนิด จึงตั้งชื่อพระธิดาว่าคงโหว

นามนี้ฟังดูไม่ค่อยเป็นโล้เป็นพายนัก แต่จักรพรรดิผู้สวรรคตมิได้รักใคร่หวงโหว^๖ กับพระธิดา หลงใหลเสียงดนตรีเพียงอย่างเดียว แม้หวงโหวจะไม่พอใจแต่จะทำอย่างไรได้ ด้วยเหตุนี้ถึงคงโหวจะอายุน้อย นางกลับรู้มานานแล้วว่าดวงชะตากำหนดชาติกำเนิดของนางไม่ดีเอง ถึงได้เจอพระบิดาที่พึ่งพาไม่ได้เช่นนี้ แม้แต่ชื่อของลูกยังไม่ตั้งใจตั้ง

ยามนี้การนำคงโหวหัวหงส์ออกมาตีดย่อมเป็นการดูหมิ่นคงโหวอย่างไม่ต้องสงสัย และคนที่ออกคำสั่งก็คือองค์หญิงใหญ่ผู้เป็นพระเชษฐภคินีของจักรพรรดิ ดังนั้นต่อให้ใครต่อใครรู้เรื่องนี้ก็เพียงใดก็ได้แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อย่างเดียว

สวามีขององค์หญิงใหญ่เสียชีวิตด้วยน้ำมือของแม่ทัพของราชวงศ์ก่อน

^๖ เครื่องดนตรีประเภทสายของจีนโบราณ ลักษณะคล้ายพิณที่ต้องนั่งดีดด้านข้าง

^๗ พระอัครมเหสีในจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้องค์หญิงใหญ่จึงเกลียดชังอดีตจักรพรรดิยิ่งนัก และพลอยเกลียดคองโหวที่เป็นสายโลหิตของราชวงศ์ก่อนด้วย หากไม่ใช่เพราะองค์หญิงใหญ่อยังพอมีสติ รู้ว่าไม่สมควรทำร้ายเด็กหญิงอายุยังไม่ถึงสิบขวบต่อหน้าพวกขุนนางแล้วเกรงว่านางคงเอ่ยวาจาไม่น่าฟังกับคองโหวหลายประโยค

เสียดายที่แผนกระทบกระเทียบอ้อมๆ นี้ไม่ส่งผลใดต่อคองโหว เพราะตั้งแต่ต้นจนจบนิยน์ตากลมโตขององค์หญิงของราชวงศ์ก่อนคนนี้มีแต่แววไร้เดียงสา นางส่งยิ้มน้อยๆ ให้บรรดาสตรีทั้งหลาย ก่อนก้มหน้าก้มตากินอาหารอย่างไม่รู้ถึงความเย้ยหยัน

เรื่องนี้ทำให้องค์หญิงใหญ่ไม่พอใจยิ่ง นางจึงวางจอกสุราในมือลงบนโต๊ะอย่างแรง และพูดกับคองโหวว่า “องค์หญิงผิงผิง เจ้าคิดว่าคองโหวคนนี้เป็นอย่างไร”

คองโหวกะพริบตาปริบๆ มองพิจารณาอยู่นานก่อนตอบ “งามดีเจ้าค่ะ”

องค์หญิงใหญ่นิ่ง คอยฟังประโยคต่อไป

แต่คองโหวเพียงมองนางด้วยนิยน์ตากลมโตที่ตาขาวกับตาดำตัดกันอย่างชัดเจน คล้ายอยากถามว่านางต้องการฟังสิ่งใดจากตนหรือ ความคิดอ่านของพวกผู้ใหญ่ช่างน่าประหลาดเสียจริง...

องค์หญิงใหญ่อ่านสายตาคู่นี้ออก นางจึง...ดื่บอกลับใจยิ่งนัก และนึกอยากคว้าโต๊ะเตี้ยเต็มที แต่ที่นั่นคืองานเลี้ยงของราชสำนัก นางจึงยังมีหน้าตาที่ต้องรักษา

บรรดาสตรีสูงศักดิ์รู้ดีว่าองค์หญิงใหญ่ไม่ชอบคองโหว พอเห็นองค์หญิงใหญ่มีสีหน้าปั่นยากก็พากันจับกลุ่มซุบซิบและหัวเราะคิกคัก เพียงแต่เรื่องที่คุยกันนั้นไม่พ้นไปจากความไม่เอาไหนของราชวงศ์ก่อน กับการยกยอราชวงศ์ปัจจุบัน การกระทำเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องการเหินแสมคองโหว

คองโหววางตะเกียบเงินลงและส่งยิ้มน้อยๆ อย่างเป็นมิตรให้พวกผู้ใหญ่ที่ตีแต่ทำเรื่องไร้สาระ

คำพูดบางคำสามารถใช้ออวยยิ้มน้อยๆ ชดเชย หรือถ้ายิ้มเดียวไม่พอก็ให้สองยิ้มเลยแล้วกัน คองโหวอายุยังน้อยแต่กลับมีจิตใจกว้างขวาง มักคิดถึงผู้อื่น

แต่ในทางดีเช่นนี้เสมอ

ทว่าเหล่าสตรีสูงศักดิ์กลับโกรธที่เด็กหญิงส่งยิ้มน้อยๆ ให้ ทั้งที่พวกนางเองก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่าเหตุใดถึงต้องโกรธ

ขณะที่หลายคนเตรียมระเบิดอารมณ์ออกมา ท้องนภาพล้นปรากฏแสงสีเงินสว่างจ้าเหนือตำหนักทั้งหลัง

ทุกคนพากันเงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าตื่นตะลึง

คงโหยวกมือเท้าคางพลางเงยหน้าขึ้นมอง บรรพชนทั้งสิบแปดรุ่นเจ้าขานี้นางได้เห็นท่านเขียนแล้วจริงๆ ใช่มั้ยหรือไม่เจ้าคะ

ดัดอ้าย

๒

คงโหว เคยซ่อนนินยาการบำเพ็ญเพียรเป็นเขียนเอาไว้ในห้องสองเล่ม นินยาเล่มหนึ่งเล่าเรื่องนักดาบผู้มีจิตใจเมตตาปราณี เห็นใจคนยาก ช่วยเหลือ คนอ่อนแอ วันหนึ่งเขาออกจากสำนักแล้วช่วยผู้เฒ่าที่ถูกอันธพาลอัปลักษณ์ ตัวเหม็นรังแก ความจริงแล้วผู้เฒ่าคนนั้นเป็นเขียนบนสวรรค์แปลงร่างมา โดย มอบยาเขียนเม็ดหนึ่งแก่นักดาบเพื่อเป็นรางวัลที่เขาใจดีดังาม เมื่อนักดาบ กินยาเขียนเข้าไปแล้ว เขาก็สำเร็จเป็นเขียนภายในชั่วพริบตาและขึ้นไปเป็น ชุนนางเขียนบนสวรรค์

ยังมีอีกเล่มหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่า ตัวเอกเป็นนายพรานธรรมดา วันหนึ่งไม่ระวังพลัดตกหน้าผาแล้วเกือบตำราวิชาบำเพ็ญเพียรได้เล่มหนึ่ง เขา จึงก้าวเข้าสู่มรรคาธรรมยิ่งใหญ่ นายพรานต้องเผชิญกับบททดสอบยากลำบาก บนมรรคาธรรมยิ่งใหญ่ นั้นกว่าจะมีผู้สูงส่งยอมรับเขาเป็นศิษย์ในสังกัด สุดท้าย เขาได้เป็นถึงผู้นำสำนักบำเพ็ญเพียร ได้รับความเคารพยกย่องจากผู้บำเพ็ญเพียร ชายมากมาย และมีผู้บำเพ็ญเพียรหญิงหลายคนหลงรักเขา น่าเสียดายที่เล่มที่ คงโหวอ่านไม่มีตอนจบ ทำให้นางอยากรู้เหลือเกินว่าตอนหลังนายพรานจะ บรรลุธรรมยิ่งใหญ่ สำเร็จเป็นเขียนหรือไม่

สำหรับคงโหวผู้ไม่ค่อยมีโอกาสสัมผัสหนังสือของพวกชาวบ้าน นินยา สองเรื่องนี้สนุกและมีสีสันยิ่งนัก บางครั้งเด็กหญิงยังนึกวาดฝันว่าอาจมีสักคืน ที่เดือนสว่างดาราดับแสง ท่านเขียนลงมาจากสวรรค์ บอกว่านางคือผู้ที่มี

คุณสมบัติบำเพ็ญเพียรซึ่งหายากยิ่งและรับนางเป็นศิษย์

ตอนเริ่มต้นผืนเรื่องนี้ คงโหวยังไม่รู้จักตัวอักษรทุกตัวในหนังสือเลย ด้วยซ้ำ ยามอ่านเนื้อหาในหนังสือทั้งสองเล่มยังต้องใช้วิธีเดาส่ง มายามนี้เมื่อนางสามารถอ่านหนังสือทั้งเล่มถึงขั้นท่องกลับหลังได้คล่อง นางกลับไม่เคยเห็นท่านเขียนลงมาจากสวรรค์เลย

เมื่อก่อน ก่อนนอนคงโหวมักแอบบ่นอุบว่าท่านปู่เขียน เมื่อไรท่านจะมารับข้าเสียที เวลานั้นนางมีไข้เล็กน้อยอายุหกเจ็ดขวบอีกแล้ว พอเริ่มเรียนรู้ที่จะจำกัดความคาดหวัง เด็กหญิงจึงบ่นแค่สามถึงห้าวันครั้งเท่านั้น

นางได้แต่บ่นอย่างนี้โดยที่ท่านเขียนไม่เคยมาหา

ข้าหนังสือที่ท่านซ่อนไว้อย่างดีบัดนี้ถูกนางข้าหลวงพบเจอ ท่านอาจารย์ลงโทษเด็กหญิงด้วยการให้คัดหนังสือเป็นเวลาหนึ่งเดือน โดยบอกว่านางเป็นองค์หญิงของราชวงศ์ก่อน ไม่สมควรอ่านหนังสือเพื่อเจ้าเจ้านั้น

ท่านอาจารย์บอกว่าเด็กไม่สมควรอ่านหนังสือไม่มีประโยชน์ เพื่อฝึกไว้สำราญ

แต่คงโหวรู้สึกว่สิ่งที่ท่านอาจารย์พูดไม่เป็นความจริง เพราะสองสามปีมานี้ หลังจากจักรพรรดิจึงหงขึ้นครองราชย์ เขาทำพิธีบวงสรวงสวรรค์ทุกปี และมักใช้คำพยากรณ์มาเน้นย้ำว่าเขาคือผู้ที่สวรรค์ให้ความสำคัญ ทำให้บรรดานางข้าหลวงต่างพูดเสมอว่าจักรพรรดิคือผู้ที่สวรรค์ประทานลงมา

พวกผู้ใหญ่มักเป็นอย่างนี้เสมอ ปากอย่างใจอย่าง

คงโหวย่อหน้ามุกเยาะพุดติตรึมเหล่านี้นของพวกเขา แต่แน่นอนว่าต้องแอบๆเยาะ

ในยามที่ท้องฟ้าเหนือตำหนักสว่างจ้าขึ้นเรื่อย ๆ คงโหววางมือที่เท้าคางลง นัยน์ตามองรัศมีที่สาดลงมายังตำหนักไม่กะพริบ ท่านเขียนมารับนางใช่หรือไม่

รัศมีสีเงินเจิดจ้า บาดสายตาคงโหวจนรู้สึกเจ็บ นางต้องรีบใช้มือขยี้ตาซ้ายของตนเอง แล้วพินลึ้มตาขวาเอาไว้ พอตาซ้ายดีขึ้นแล้ว นางก็รีบลึ้มตาซ้ายและใช้มือขยี้ตาขวาต่อ

ท่านเขียนจะ...อาจจะมารับนางจริง ๆ ใช่หรือไม่

เหตุอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ทำให้ขุนนางทั้งปวงรับรู้รับมือไม่ถูก แม้แต่จักรพรรดิ จึงทรงยังผลอลูกขึ้นจากที่นั่งและมองท้องฟ้าด้วยกิริยาที่มึนงงแตกตื่น

ยอดกษัตริย์วีรบุรุษย่อมปรารถนาอำนาจและหญิงงาม ทว่าหลังจาก มีทุกสิ่งครบแล้ว พระองค์ย่อมเพื่อฝันถึงชีวิตนิรันดร์ แม้จักรพรรดิจึงทรง จะเป็นกษัตริย์ที่อยู่ในกฎระเบียบ แต่ความทะเยอทะยานและความปรารถนา ที่ผู้เป็นกษัตริย์พึงมีก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าผู้ใด

รัศมีสีเงินค่อย ๆ อ่อนแสงลง บุรุษสูงวัยในชุดสีเทาคนหนึ่งก้าวออกมา จากแสงสีเงินนั้น เส้นผมเขาขาวโพลน ใบหน้าอ่อนเยาว์ บนตัวไม่ได้สะพาย กระบี่และไม่มีของวิเศษ อากัปกริยามีลักษณะของผู้สูงส่งที่พ้นจากโลกีย์ทั้งหลาย แล้ว ทำให้จักรพรรดิและขุนนางทุกคนในที่นั้นต่างเชื่อมั่นจนหมดใจว่าบุคคลผู้นี้ คือเขียน

“ท่านเขียนใหญ่ลงมาที่แคว้นของเรา นับเป็นเกียรติยิ่งนัก” จักรพรรดิจึงทรง รับก้าวออกไป จักรพรรดิผู้ที่กำลังยินดีจนแทบคลั่งหยุดอยู่ห่างจากท่านเขียน ในระยะห้าก้าว เนื่องจากเขาเป็นบุรุษที่มีความระมัดระวังยิ่งยวด เพื่อให้อีกฝ่าย เป็น “ท่านเขียน” ก็ไม่ใช่ข้อยากเย็น หลังการระอึกฝ่ายอย่างเต็มพิธีการแล้ว จักรพรรดิจึงทรงกล่าวว่า “ขอเชิญท่านเขียนนั่งก่อน”

ท่านเขียนยกมือขึ้น “ไม่จำเป็น”

วาจานี้ของท่านเขียนทำให้ทุกคนสะดุ้ง เนื่องจากท่านเขียนแสดงอาการ มินต์ต้อจักรพรรดิ หรือสวรรค์จะไม่พอใจที่จักรพรรดิแย่งชิงราชบัลลังก์มาจาก อดีตจักรพรรดิ แต่กษัตริย์ในราชวงศ์ก่อนล้วนไร้สามารถทำให้พสกนิกรต้อง ประสบกับความยากลำบาก หากพวกเขาไม่ก่อกบฏแล้วยังจะมีหนทางรอด อีกหรือ

ดูเหมือนท่านเขียนจะคาดเดาความคิดของคนกลุ่มนี้ได้ เขาสูบเคราที่گرام “ที่ข้ามาวันนี้ เพื่อตอบแทนบุญคุณของคนคนหนึ่ง”

ตอบแทนบุญคุณรึ

หัวใจของทุกคนเต้นกระหน่ำเมื่อได้ยินประโยคนั้น และหวังเหลือเกินว่า ผู้ที่ท่านเขียนต้องการตอบแทนบุญคุณจะเป็นตน เพราะจะมีผู้ใดบ้างที่ไม่อยาก

สร้างสายสัมพันธ์กับเซียน แต่โชคดีที่ทุกคนยังจดจำสถานะของตนได้ จึงไม่มีใครแสดงท่าทีกระตือรือร้นออกนอกหน้า

แม้จักรพรรดิจิ่งหงจะรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยท่านเซียนก็ไม่ได้ไม่พอใจเรื่องที่เขาชิงราชบัลลังก์จากราชวงศ์ก่อน เพียงแค่นี้ก็รู้สึกสบายใจแล้ว เขาหันไปมองบรรดาขุนนางที่ยืนอยู่ด้านล่าง ไต่เท้าจางเป็นผู้มีเมตตาและชื่อเสียงดังกาม ไต่เท้าหลี่คอยให้ความช่วยเหลืออาณาประชาราษฎร์เสมอ ยังมีไต่เท้าหวังที่เคยปกป้องรักษาราษฎรนับหมื่นก่อนเดินทางกลับมารับตำแหน่งที่เมืองหลวง ไม่รู้ว่าคนใดที่มีบุญวาสนาถึงเพียงนี้

“ไม่รู้วาท่านเซียนต้องการหาคนแบบใดหรือ” จักรพรรดิจิ่งหงแสดงความใจกว้างอย่างมาก เพราะการที่ท่านเซียนขอบคุณขุนนางของพระองค์ ย่อมส่งผลดีต่อพระองค์เองเช่นกัน

“เด็กคนหนึ่ง” ท่านเซียนยิ้มลึกซึ้ง ยากคาดเดาความหมาย “ข้าติดค้างนางเรื่องเหตุปัจจัย”

เด็กหรือ

เด็กที่สามารถอยู่ที่นี้ได้มีแค่พระโอรส พระธิดา และพระนัดดาเท่านั้น จักรพรรดิจิ่งหงจึงมั่นใจยิ่ง “ไม่รู้วาทายาของเราคคนใดที่มีวาสนากับท่านเซียน”

คงโหวที่ถูกพวกผู้ใหญ่มองเฝ้าไว้จนมิได้พยายามแย่งปลายนกเข้าขึ้นเพราะอยากเห็นหน้าตาของท่านเซียน แต่กลับถูกพระนัดดาหญิงคนหนึ่งลากตัวกลับไป

พระนัดดาหญิงคนนี้อายุราวเจ็ดแปดขวบ นางพูดใส่หน้าคงโหวว่า “เจ้าเป็นแค่องค์หญิงสิ้นบัลลังก์ของราชวงศ์ก่อน อย่าหวังว่าจะเสนอนหน้า” เส่ตี้จู่ของนางเป็นโอรสสวรรค์ เช่นนั้นผู้ที่มีบุญคุณต่อท่านเซียนย่อมต้องเป็นพวกนางที่เป็นพระโอรสธิดาหรือพระนัดดาของเส่ตี้จู่เป็นแน่

นางข้าหลวงที่อยู่ข้างกายพระนัดดาหญิงเห็นดังนั้นก็ยื่นมือมากดคงโหวให้นั่งลง ไม่ยอมให้นางลุกขึ้นยืน จักรพรรดิในราชวงศ์ก่อนเป็นผู้ไร้ความรับผิดชอบ ไร้สามารถ พระธิดาของเขาย่อมต้องเป็นแค่กากเดนเช่นเดียวกันแล้วจะให้ท่านเซียนมาเห็นบุคคลที่เป็นเสนียดเช่นนี้ได้อย่างไร

แต่คงโหวไม่ยอม “ข้าอธิษฐานต่อท่านเซียน ขอให้พวกท่านมารับข้า”

บรรดาพระโอรสธิดาและพระนัดดาพากันหัวเราะเยาะเสียงเบา “ท่านเสียนจะมารับเสียดของราชวงศ์ก่อนเช่นเจ้าได้อย่างไร แม้แต่ราชบัลลังก์ ตระกูลของพวกเจ้ายังรักษาเอาไว้ไม่ได้ แล้วยังฝันว่าจะมีवासากับท่านเสียนอีกหรือ”

คงโหวปากอ้าตาค้าง “พวกเจ้า...”

นางกำนัลรีบยื่นมือมาปิดปากคงโหวทำให้นางมีอาจส่งเสียงได้อีก เหล่าพระโอรสธิดาและพระนัดดาหัวเราะหึๆ เมื่อได้เห็นสภาพน่าอนาถของคงโหว คอยจ้องหน้าข้าหลวงมาเรียกให้พวกเขาไปพบท่านเสียนแล้ว แต่ละคนก็จัดแต่งเสื้อผ้าและเดินออกไปด้วยกิริยาสำรวมเรียบร้อย

คงโหวมองดูเงาหลังของพวกเขาค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไป นึกอยากจะยื่นมือไปคว้าชายเสื้อของอีกฝ่าย ทว่าพวกเขาเดินกันเร็วมาก ไม่นานก็หายลับไปในฝูงชน คงโหวคิดในใจว่าอีกไม่นานท่านเสียนคงจะเลือกเชื่อพระวงศ์คนใดคนหนึ่ง โดยไม่รู้เลยว่านางเคยอธิษฐานเอาไว้

นางกำนัลที่เป็นคนใจอ่อนเห็นคงโหวถูกนางข้าหลวงจับกอดแล้วรู้สึกสงสาร จึงอดกระซิบบอกนางไม่ได้ว่า “องค์หญิงอย่าว่านวยเลยเจ้าค่ะ จะได้ไม่...”

หากจักรพรรดิและหวังโหวรู้ว่าองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนवादหวังจะเข้าใกล้ท่านเสียน เกรงว่าหลังจากท่านเสียนจากไปแล้ว องค์หญิงของราชวงศ์ก่อนผู้นี้คงมีอาจรักษาชีวิตของตน

นัยน์ตาลมโตของคงโหวมีหยาดน้ำตาไหลริน นี่เป็นการร้องไห้ครั้งแรก หลังนางได้รับการแต่งตั้งให้เป็นองค์หญิงผิงหนิง เด็กหญิงร้องไห้อย่างไร้ลุ่มเสียงหยาดน้ำตาเม็ดโตพร่างพรูลงมาไม่ขาดสาย จนเปียกมือนางกำนัลและซึมหายไป ในแขนเสื้อสีน้ำเงินของนางกำนัลคนนั้น

ตอนพระมารดาเชื่อดคอตตนเอง นางบอกคงโหวว่าคงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปและมีรอยยิ้มอยู่เสมอ

คงโหวทำตามคำสอนของพระมารดามาโดยตลอด แต่วันนี้นางทนไม่ไหวอีกแล้ว และน้ำตาก็ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่ง ทำให้เด็กหญิงมีอาจทำสิ่งใดได้ เพราะนางไม่มีวิธีหยุดมันจริงๆ

คงโหวมองกลุ่มคนที่กักตัวนางไว้แล้วจะพริบตาถี่ๆ เพราะอยากกลืน

เก็บน้ำตาลลงไป เพื่อที่นางจะได้มองเห็นอะไรๆ ชัดขึ้น ทว่าน้ำตาลกลับไหลพรู ไม่ขาดสาย ทำให้สายตาของนางพร่ามัว มองเห็นภาพเบื้องหน้าไม่ชัดเจน

ทันใดนั้นกำแพงมนุษย์หนาแน่นคล้ายถูกระแทก ทำให้พวกเขากระเด็นกระดอนไปซำซวา เปิดทางโล่งสายหนึ่งแก่สายตานาง คงโหวเบิกตากว้างเต็มที และพยายามเงยหน้าขึ้นมองเงาร่างสีเทาที่ดวงตาของนางเห็นเป็นภาพเลื่อนราง

วังทรงค่อมกายลงอุ้มคงโหวจากมือของนางกำนัล ก่อนหันไปมองทุกคน “แม่นางน้อยผู้นี้คือผู้มีพระคุณของข้า”

เสียงอุทานดังลั่นตำหนัก ไม่ว่าอย่างไรบรรดาขุนนางบุ๋นบู๊นักร้อยก็คิดไม่ถึงว่าผู้ที่มีวาสนากับท่านเซียนจะเป็นสายโลหิตที่เหลื่ออยู่เพียงหนึ่งเดียวของราชวงศ์ก่อน

“ท่านเซียน...” จักรพรรดิจึงหมองคงโหวที่ผมเผ่ายุ่งเหยิง “เด็กหญิงคนนี้คือธิดาบุญธรรมของเรา องค์หญิงผิงหนึ่ง”

วังทงหยิบเสื้อคลุมตัวหนึ่งออกมาจากถุงวิเศษและคลุมให้เด็กหญิงที่ฟุบอยู่บนไหล่ของเขาอย่างว่องไว ก่อนหันไปกล่าวกับจักรพรรดิจึงหว่า “เด็กคนนี้มีวาสนากับข้า”

จักรพรรดิจึงหตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด “การที่เจวียนหนี่ว^{*} มีวาสนากับท่านเซียนนับเป็นบุญของเจวียนหนี่วแล้ว มิสู้ให้นางปรนนิบัติข้างกายท่านเซียนและทำประโยชน์แก่ท่านเถิด”

มีหรือที่วังทงจะดูไม่ออกว่าจักรพรรดิแดนมนุษย์ผู้นี้ไม่ได้ดูดำดูดีเด็กหญิงตัวน้อยคนนี้ ทว่าเขาเป็นผู้บ้าเพี้ยนเพี้ยนจึงไม่อย่ากใส่ใจ เพียงกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “ข้าเห็นว่าเด็กน้อยคนนี้มีได้มีบุญวาสนาเป็นพระโอรสธิดาของฝ่าบาท การที่ข้าพานางไปย้อมเป็นการสมควรกว่า”

จักรพรรดิจึงหงประดักประเดิดอยู่บ้าง เนื่องจากเป็นจักรพรรดิผู้ก่อตั้งราชวงศ์ใหม่ จะไปมีบุญวาสนามีโอรสธิดาสายโลหิตของราชวงศ์ก่อนได้อย่างไร แม้เขาปรารถนาจะเชื่อมสายสัมพันธ์กับท่านเซียน แต่เวลานี้เมื่อถูกท่านเซียน

* คำเรียกสตรีที่ยังเยาว์วัยและไม่รู้ประสปีระสาอย่างให้เกียรติ

เปิดโปงเรื่องของเขายังไร่น้ำใจจนใบหน้าเห่อร้อนแล้ว สิ่งที่ได้คงมีเพียงใส่ใจแผ่นดินของตนเท่านั้น หาไม่แล้วคงต้องขายหน้ามากกว่านี้ ดังนั้นจักรพรรดิจึงหึงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ “ท่านเขียนกล่าวได้ถูกต้อง”

บรรดาพระโอรสธิดาและพระนัดดาที่เพ็งกลั่นแกล้งคงโหวเมื่อครู่พากันหลบอยู่ด้านหลังนางข้าหลวง มิกล้าให้ท่านเขียนเห็นตน และมิกล้าให้คงโหวเห็นพวกเขา

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าต้องขอลาก่อน” วังทงพูดจบก็ขึ้นไปเหยียบเมฆมงคลและเหาะจากไปทันที จักรพรรดิจึงหึงเห็นดังนั้นก็ค้อมกายคารวะอย่างเต็มพิธีการโดยไม่พักคิด “น้อมส่งท่านเขียน”

คงโหวที่พุดอยู่ในอ้อมแขนของท่านเขียนลอบมองลงไปเบื้องล่าง เห็นจักรพรรดิผู้สูงส่งทำตัวลึบและแสดงอาการนอบน้อม ไม่เหลือทำให้เห็นเลยแม้แต่น้อย

“ไม่ต้องมองหรอก นับจากนี้ต่อไปจงตัดขาดจากแดนธูลี สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้าอีก” วังทงลูบศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยเรือนผมนุ่มๆ ของเด็กหญิงทำให้มวยคู่ที่ค่อนข้างเอียงของนางหลุดออก

คงโหวกระซิบ ใบหน้าแดงเรื่อ “ตามปกติแล้ว ข้ากินจุมากนะเจ้าคะ”

วังทงหัวเราะ “เจ้ากลัวว่าข้าจะเลี้ยงดูเจ้าไม่ได้หรือ”

“ข้า...ข้ากลัวท่านจะอุ้มข้าจนเหนื่อยมากกว่าเจ้าคะ”

วังทงก้มหน้าลงมองหยันตาจ้ำขึ้นของเด็กหญิง “ผู้บำเพ็ญเพียรไหนเลยจะไม่ได้เรื่องถึงเพียงนั้น”

คงโหวลอบมองท่านเขียนแล้วรู้สึกว่าเขาดูคั่นตานัก นางคิดอยู่เป็นนานก็ยังนึกเรื่องของท่านเขียนไม่ออก หรือนางแค่ฝันไป

“ท่านเขียนเจ้าขา ท่านได้ยินคำวิงวอนของข้าเลยตั้งใจมารับข้า ใช่หรือไม่เจ้าคะ”

วังทงก้มหน้าลงสบตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังและความไฝฝันของเด็กหญิง

“อืม” วังทงพยักหน้า รู้สึกหงุดหงิด

อาจเพราะนัยน์ตาของเด็กคนนี้ดังมาเกินไปจนทำให้ตาเผ่าที่มีชีวิตอยู่
มานานหลายร้อยปีอย่างเขามีอาจหักใจทำให้นางต้องผิดหวัง โชคดีที่เขาไม่ใช่
นักบวช การพูดปดเล็กๆ น้อยๆ แบบไม่เจ็บไม่คันนี้จึงนับเป็นเจตนาดีอย่างหนึ่ง
คำโกหกที่เกิดจากเจตนาดีของผู้บำเพ็ญเพียรจะถือเป็นการมูสาได้อย่างไร

ศิวอียาบ

ภายในห้องหนังสือ จักรพรรดิจึงทรงกับขุนนางใหญ่คนสนิท
เริ่มร่างพงศาวดาร “ท่านเขียนมาเถื่อน”

“สวรรคตซึ่งในคุณธรรมอันประเสริฐของจักรพรรดิจึงประทานพรให้
แผ่นดินมีแต่ความสงบสุขสถาพร จักรพรรดิมีพระบัญชาให้องค์หญิงผิงหนิง
รับใช้ท่านเขียน...”

ทันใดนั้นลมหอบใหญ่พัดอุ้มน้ำต่างกระแทกเสียงดังปังปัง ทำให้เสนาบดี
ที่เตรียมบันทึกคำสรรเสริญจักรพรรดิและลิตรอนคุณงามความดีขององค์หญิง
ผิงหนิงลงในพงศาวดารถึงกับไหลลื่น และต้องจับเคราของตนที่ถูกลมพัดจนปลิว
กระจัดกระจายเอาไว้ ก่อนแก้คำเสียใหม่ “ท่านเขียนเล็งเห็นถึงไบหน่าอันไส
บริสุทธ์และวาสนาความเป็นเซียนขององค์หญิงผิงหนิงจึงประสงค์จะสนับสนุน
องค์หญิงผิงหนิงให้เป็นเซียน องค์หญิงผิงหนิงมีสิริโฉมดุจดั่งนั้หยกทอง
แจกเช่นเดียวกับจักรพรรดิและหวงโฮ่ว เป็นที่สนิทเสน่หาของจักรพรรดิและ
หวงโฮ่วยิ่ง มาวันนี้ ฝนบุญกุศลหนุนนำ จักรพรรดิสดแสนปราโมทย์จึงมี
พระบัญชาให้สร้างอารามเขียนหญิงผิงหนิงเพื่ออำนวยการแก่องค์หญิงผิงหนิง
และอวยพรไพร่ฟ้าประชาราษฎร์...”

ลมหยุดพัดในบัดดล นอกจากหน้าต่างที่ถูกลมกระแทกให้เปิดออกแล้วก็
ไม่มีร่องรอยใดหลงเหลือ

บรรดาขุนนางที่อยู่ในห้องลอบถนหายใจ จักรพรรดิจึงทรงกระแอม

เสียงแห่ง “สิ่งการลงไป ให้กรมช่างซ่อมแซมสุสานของอดีตจักรพรรดิ ถือเสียว่าเราช่วยองค์หญิงผิงหนิง นับรวมสายโลหิตของพวกเขาเป็นพระประยูรญาติของเรา”

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณยิ่งแล้ว”

จักรพรรดิจิ่งหงยิ้มน้อยๆ แต่แอบลอบถอนหายใจอยู่ในอก พระองค์จะทำได้ ในเมื่อกลัวว่าถ้าทำอะไรไม่เหมาะสมแล้ว สวรรค์จะลงทัณฑ์จนเดือดร้อนไปถึงพระภูมิเมืองของแผ่นดิน ช่างเถิดๆ ลูกผู้ชายต้องยึดได้หัดได้ จักรพรรดิที่คิดแต่จะรักษาหน้าเอาไว้อย่างเดียวยอมไม่ใช่ประมุขที่ดี

ถึงอย่างไรอีกพันปีต่อจากนี้ ผู้ใดจะรู้ว่าพระองค์กับองค์หญิงผิงหนิงไม่ได้เป็นพ่อลูกกัน ขอเพียงให้คนพูดกันมากๆ และเพิ่มเติมตัวอักษรลงในพงศาวดารอีกสักหน่อยย่อมมีคนเชื่อเยอะแล้ว

คงโหวในยามนี้ไม่ได้ล่วงรู้เลยว่าจักรพรรดิจิ่งหงที่เคยวางตัวสูงส่งให้นางต้องเกรงขามพยายามขบคิดจนหัวแทบแตกเพื่อนับญาติกับนางให้จงได้ เด็กหญิงฟูบอยุ่บนไหล่ของวังทอย่างว่าง่าย และลอบมองลงไปเบื้องล่าง น่าเสียดายที่ด้านล่างมีแต่สีดำทะมึน ไม่มีสิ่งใดให้ดู

ทันใดนั้นเด็กหญิงพลันเห็นประตูบานใหญ่สีเงินเปิดกว้างอยู่ห่างออกไปไม่กี่กลอน หรือนั่นจะเป็นประตูตำหนักเซียน

วังทงก้มลงมองเด็กหญิงตัวน้อยที่ทำตัวสงบเสถียรอยู่ในอ้อมแขนของเขา แล้วกระซิบลือคลุมบนตัวนางให้แน่นขึ้น “ผ่านประตูนี้ไปจะเป็นแดนพันโคก* ของพวกเรา”

ครั้นผ่านประตูบานใหญ่สีเงินเข้าไป คงโหวรู้สึกตัวเบาหวิว เมื่อนางลืมหูลืมตาขึ้นอีกครั้ง ประตูสีเงินบานใหญ่นั้นก็หายวับไป เคียวจันทร์แขวนลอยอยู่บนนภากาศ ดวงดาราเปล่งแสงเจิดจรัส สายลมยามค่ำพัดผ่านผิวแก้มของนาง

* หรือเรียกอีกอย่างว่าแดนบำเพ็ญ สันนิษฐานว่าหมายถึง แดนสุชาติตามความเชื่อของพุทธศาสนา นิยามหายาน ไม่ใช่ดินแดนแห่งนิพพาน แต่เป็นดินแดนแห่งการบำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุสุนิพพาน

นำพาความเย็นระรื่นมาให้แต่ไม่ถึงกับหนาว

สิ่งที่ทำให้นางตื่นตะลึงมากที่สุดคือรถม้าที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า บนรถม้าแขวนโคมแดง เสียงกระดิ่งดังกรังกรังไพเราะเสนาะหูเป็นที่สุด คงโหวจึงมองมันนานหน่อย ทว่ารถม้ากลับวิ่งหายลับไปอย่างรวดเร็วทำให้นางได้แต่มองทางซ้ายด้วยความผิดหวังอยู่ข้าง กลางอากาศยังมีคนอีกหลายคน แต่ละคนเหยียบกระบี่บ้าง เหยียบอาวุธหน้าตาประหลาดบ้าง มีแม้แต่เหยียบ...บั้งก็และจอบ

บุรุษวัยกลางคนที่เหยียบบั้งก็สังเกตเห็นสายตาของคงโหวจึงยิ้มและเข้ามาหา “สหายพาเด็กน้อยไปเที่ยวแดนมนุษย์มาละสิ ปีนี้เป็นปีหมีนักษัตร สิ้นจันทรที่หายากยิ่งชนิดพันปีจะมีสักครั้ง จะซื้อขนมกลับไปให้หนูน้อยกินสักหน่อยหรือไม่” จบคำ เขาหยิบกล่องไม้ใบหนึ่งออกมา ในนั้นมีขนมอยู่เต็มหน้าประหลาดที่ขนมพวกนี้ต่างมีรสแปลกประหลาด ดูลึกลับดวงดาวบนฟากฟ้า

วังทงก็มองคงโหวที่มีสีหน้าสนใจสนในจึง เขาถึงเลเล็กน้อย “ราคาเท่าไร”

“หินวิเศษสามก้อนต่อหนึ่งกล่อง สองกล่องใช้หินวิเศษเพียงห้าก้อนเท่านั้น”

วังทงจ้องขนมในมือของชายวัยกลางคนอยู่นานแล้วส่ายหน้า “ไม่ละ” พุดจบ เขาก็อุ้มคงโหวเหาะจากไปโดยไม่สนใจเสียงร้องเรียกของชายวัยกลางคนคอยจมองไม่เห็นชายวัยกลางคนคนนั้นแล้ว วังทงจึงร่อนลงสู่พื้นและคลายแขนที่โอบรัดร่างของคงโหว เปลี่ยนมาจูงมือนางแทน “อาหารข้างนอกไม่สะอาดเวลานี้เจ้ายังไม่ได้ฝึกวิชาเขียน กินแล้วไม่ดีต่อร่างกาย”

“เจ้าคะ” คงโหวพยักหน้าแรงๆ เชื่อคำพูดของท่านเขียนอย่างไม่มีข้อกังขานางยกศีรษะขึ้นมองตรงไปข้างหน้า พบว่าด้านหน้ามีประตูเมืองสูงใหญ่บานหนึ่งเหนือประตูสลักอักษรว่า “ยงเฉิง” ตัวอักษรสองตัวเปล่งแสงเจิดจ้าท่ามกลางความมืดยามราตรี

สิ่งที่ทำให้คงโหวตื่นตกใจที่สุดไม่ใช่ตัวอักษรสองตัว หากเป็นถนนที่มีแสงไฟสว่างพร่างพรายหลังประตูเมือง รถม้าและเรือที่เหาะเหินอยู่กลางอากาศ ซ้ำยังมีคนนั่งอยู่ด้วย

“ท่านเซียน ที่นี่...คือที่ที่ท่านเซียนอาศัยอยู่หรือเจ้าคะ” คงโหวปากอ้า ตาค้าง นางแหงนหน้าขึ้นมองคนงามแต่งกายหรูหราที่เหาะอยู่เหนือศีรษะตน แล้วนึกกวาดหวังว่าสักวันนางจะสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้เหมือนท่านเซียนเหล่านี้

การเหาะคือความฝันของเด็กส่วนใหญ่ คงโหวก็ไม่ใช่น้อยกว่า

“ที่นี่ไม่มีเซียน ที่นี่คือเมืองยงเฉิงในแดนพันโคก” วังทงจูงมือคงโหว เดินผ่านประตูเมืองสูงใหญ่ ทำให้นางเดินเข้าสู่ดินแดนแห่งนี้อย่างสมบูรณ์

ผู้คนที่ยิ้มแย้มไปมากับแสงไฟสว่างไสวทำให้ที่นี้เป็นเหมือนนครหลวงที่รุ่งเรืองที่สุด ทวารธำและเรือที่ลอยว่อนอยู่กลางอากาศทำให้คงโหวตระหนักได้ว่าที่นี่ไม่ใช่เมืองหลวง

“ที่นี้มีมนุษย์สามัญที่เป็นแค่คนธรรมดา มีอาภัพเพี้ยเพียร และมีคนที่มีความพิเศษที่สามารถเข้าสู่เส้นทางแห่งการบำเพ็ญเพียรเป็นเงินเหรียญได้” วังทงไม่เคยเลี้ยงเด็กเล็ก เขาจึงไม่รู้ว่าจะสมควรพูดคุยกับเด็กเล็กอย่างไร พอเห็นคงโหวมีท่าทีสนอกสนใจ เขาก็บอกตามตรง

“ที่นี่คือแดนบำเพ็ญในตำนาน ข้าไม่ใช่เซียนที่พวกเจ้าเรียก แต่เป็นแค่ผู้บำเพ็ญเพียรธรรมดาที่กำลังบำเพ็ญเพียร” วังทงนึกได้ว่าคงโหววาดฝันให้เซียนมารับนาง และเฝ้ามองตนด้วยสายตาเลื่อมใสศรัทธาแล้วให้อ่อน “ข้าติดค้างเจ้าเรื่องเหตุปัจจุบัน ดังนั้นหากเจ้ามีคุณสมบัติในการบำเพ็ญเพียร ข้าจะรับเจ้าเป็นศิษย์”

“บำเพ็ญเพียรแล้ว ข้าจะได้เป็นเซียนใช่หรือไม่เจ้าคะ” นัยน์ตาทั้งสองข้างของคงโหวเปล่งประกายอยู่ท่ามกลางความมืดมิด

ไม่หรอก ตลอดหนึ่งพันปีที่ผ่านมา แดนพันโคกไม่เคยมีใครที่สำเร็จเป็นเซียน!

“แน่นอน” วังทงนั่งยองและลูบศีรษะของเด็กน้อย “ขอเพียงเจ้าตั้งใจบำเพ็ญเพียรและมีจิตใจแน่วแน่ ย่อมมีโอกาสสำเร็จ”

^๓ คำเรียกผู้บำเพ็ญเพียรอย่างยกย่อง

เขาไม่ได้โกหกเด็กน้อย แต่นี่เป็นการให้กำลังใจด้วยความเมตตาของผู้ใหญ่

สำหรับคงโหวผู้ซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงแดนบำเพ็ญ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนน่าสนใจไปหมด

วังทงจูงมือคงโหวเดินเข้ามา ทำให้คงโหวเห็นดอกไม้ที่ขยับได้เองโดยไร้ลม เห็นสัตว์ที่พูดภาษามนุษย์ รวมไปถึงนกแก้วที่พ่นน้ำได้

เดินไปได้ครึ่งทาง วังทงเห็นคงโหวมองกระต่ายตัวอ้วนอยู่นาน เขาจึงบอกว่า “กระต่ายธรรมดาอย่างนี้ไม่เหมาะจะเป็นสัตว์เลี้ยง หากเจ้าไม่คิดอยากเป็นอวี่ฮั้ว^๑” ทางที่ตือยาเลี้ยงสัตว์จะดีกว่า เพราะมันจะทำให้จิตวอกแวกง่าย”

คงโหวตึงสายตากลับมาแล้วส่ายหน้า “ข้าไม่อยากเลี้ยงสัตว์เจ้าคะ”

นางเลีย้มุมปาก เนื่องจากกระต่ายตัวนี้แลดูอ้วนพียงนัก นางจึงคิดว่าน่าจะเอามาย่างอร่อย ปีที่แล้วมีพระสนมตำหนักหลังนางหนึ่งโกรธจัดเลยโยนกระต่ายตัวหนึ่งลงพื้นจนตาย คงโหวอยากเก็บมาอย่างกิน ไหนเลยจะรู้ว่าพวกนางก้านิลและซันทิกกลับลงมือเร็วกว่า ทำให้คงโหวไม่มีโอกาสแม้แต่จะแตะชนกระต่ายสักเส้น

“เป็นเด็กดีจริงๆ” วังทงตบศีรษะของคงโหวด้วยความปลอດปรองใจ ดูไปแล้วว่าที่ศิษย์ของเขาไม่ค่อยน่าเป็นห่วงนัก เรื่องคุณสมบัติยังไม่สำคัญเท่ากับความอ่อนน้อมง่าย

การปรากฏตัวของคงโหวทำให้วังทงเริ่มมองสิ่งมีชีวิตประเภทเด็กในแง่มุมใหม่

ครั้นเดินไปได้สองสามก้าว เขากลับพบว่าคงโหวยังคงจ้องกระต่ายตัวนั้นไม่เลิก เขาว่ารุ่นเฒ่าครูหนึ่งก่อนอุปศิระของนาง “หากเจ้าเห็นอะไรที่ชอบใจจริงๆ ก็ซื้อได้”

ว่าที่ศิษย์ของเขาอายุยังน้อย การตามใจนางเป็นบางครั้งคงไม่เป็นไร เพราะถึงอย่างไรกระต่ายก็กินแค่หญ้า ไม่ต้องสิ้นเปลืองค่าอาหาร

^๑ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแล ผักผลไม้

คงโหวได้แต่ส่ายหน้า “ไม่ซื้อเจ้าคะ”

“เด็กอย่างเจ้านี้นะ” วังทงนั่งยอง มองคงโหวอย่างจริงจัง

“เด็กเล็กย่อมมีสิทธิ์เอาแต่ใจตนเอง คอยให้เจ้าโตเมื่อไร อาจารย์จะไม่ตามใจเจ้าแล้ว” เขาคล้าตามตัวแล้วหยิบหินวิเศษออกมาสองก้อน วางลงบนมือของคงโหว “ไปเถิด”

คงโหวกำหินสีเขียวมรกตอบอุ่นไว้ในมือพลางสั่นศีรษะ และเป็นฝ่ายจูงมือวังทง “ท่านอาจารย์ ข้าไม่อยากเลี้ยงกระต่ายเจ้าคะ”

“หรือจะเลี้ยงลูกสุนัข” วังทงมองลูกสุนัขที่อยู่ในกรงด้านข้าง “สุนัขตัวนี้ดูดีกว่ากระต่าย” ถึงค่าอาหารของสุนัขจะแพงกว่า แต่ถ้าศิษย์น้อยชอบ เขาก็ทนๆเอาหน่อยเถิด

คงโหวยังคงส่ายหน้า นางวาทินวิเศษใส่มือวังทง และชี้นิ้วไปที่ป้ายร้านที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล “ท่านอาจารย์ พวกเราซื้อนี้ดีกว่าเจ้าคะ”

วังทงหันหน้าไปดู ด้านนั้นเป็นแผงขายเนื้ออย่าง บนป้ายเขียนว่า “เนื้อกระต่ายอย่างหนึ่งตัวราคาเย่สิบเหรียญหก” ราคานี้เท่ากับหนึ่งในห้าของราคากระต่ายที่ยังมีชีวิต

เมื่อนั้นวังทงถึงเพิ่งเข้าใจว่าที่แท้สาเหตุที่ศิษย์ตัวน้อยเอาแต่มองกระต่ายไม่ใช่ว่านางอยากเลี้ยงสัตว์ แต่อยากกินเนื้อต่างหาก เขาจึงยัดหินวิเศษก้อนหนึ่งใส่มือของคงโหวแล้วโบกมือให้อย่างอารมณ์ดี “ไปซื้อสิ”

ไม่นานคงโหวก็ถือกระต่ายอย่างกลับมาสองตัว และเนื่องจากนางเป็นเด็กน่ารักและปากหวาน คนขายเลยแถมปิกโก๋ย่างให้นางไม้หนึ่ง

“ท่านอาจารย์ นี่เจ้าคะ” คงโหวส่งกระต่ายตัวอ้วนกับปิกโก๋ให้วังทงพร้อมยิ้มกว้างจนตาขมับหยี พอวังทงรับกระต่ายอย่างไปแล้ว นางก็ส่งเหรียญหกสลึงสิบเหรียญที่คนขายทอนมาให้เขา

“อ่อยจริงเจ้าคะ” คงโหวที่เริ่มหิวแล้วกินเนื้อกระต่ายคำใหญ่ นางสูดจมูกและมองปิกโก๋ในมือของวังทง “คนขายเป็นคนดีจริงๆ นะเจ้าคะ”

“อืม” วังทงยิ้ม เขาไม่ได้บอกคงโหวว่าในบรรดาเหรียญหกที่คนขายทอนให้นั้นมีเหรียญปลอมอยู่สองเหรียญ วังทงเก็บเหรียญหกใส่กระเป๋

แล้วใช้แขนเสื้อบังขณะก้มหน้ากินเนื้อกระท่าย

ในปีหมื่นดราลันจันทรที่พันปีจะมีสักครั้ง คงโหวที่เพิ่งมาถึงแดนบำเพ็ญ ได้กินเนื้อกระท่ายหนึ่งตัวเต็มๆ นางเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าแสนงามด้วยความ สุขใจ แดนบำเพ็ญนี้ช่างดีเหลือเกิน

“อันนี้ให้เจ้า” วังหงส่งปิกโกให้คงโหว “อาจารย์ไม่ชอบกินอันนี้”

“ขอบพระคุณท่านอาจารย์เจ้าค่ะ” คงโหวอ้าปากกว้างและกินปิกโกที่วังหง ส่งให้ ใบหน้าที่เบื่อนครบน้ำมันมีรอยยิ้มสดใส

รอยยิ้มนี้ทำให้วังหงคิดในใจว่ายาวาแต่เด็กน่ารักแสนดีอย่างนี้จะอยาก กินปิกโกเลย ต่อให้นางอยากกินปิกนกยูงหรือปิกหงสา เขาก็จะดันดันไปหา มาให้นาง

ปัญหาข้อเดียวคือต่อให้เขาพยายามมากเพียงใด...ก็คงไม่มีทางสำเร็จ

ตุม

เสียงระเบิดกึกก้องดังมาจากท้องฟ้ากะทันหัน คงโหวสะดุ้งเหือก

วังหงไม่สนใจว่ามีมือเบื่อน้ำมัน เขายื่นมือออกไปรั้งร่างของคงโหวมา กอดไว้ “ศิษย์คนดี ไม่ต้องกลัว นี่เป็นพลูฉลองวันสิ้นปี”

ขณะนั้นวังหงไม่สนใจแล้วว่าคงโหวจะมีคุณสมบัติในการบำเพ็ญเพียร หรือไม่ เขาตกลงใจเรียกนางเป็นศิษย์เรียบร้อยแล้ว

คงโหวเงยหน้าขึ้นมองดวงดาวดงามกลื่อนนภา ดวงดารากระจายอยู่ เหนือเวหาสกอนแปรสภาพเป็นฝนดาวตก ร่วงหล่นลงมา เด็กหญิงยื่นมือออกไป รับแล้วพบว่าประกายแสงเหล่านั้นเป็นแค่ครีมีว้างเปล่า ไม่มีสิ่งใดที่จับต้องได้

ผู้คนมากมายบนถนนต่างไซโยให้ร้องอย่างคึกคักสนุกสนาน

ดาวพราวแสงอยู่นาน คงโหวเฝ้ามองมันพักใหญ่ เนื่องจากนับตั้งแต่ นางโตมา เด็กหญิงยังไม่เคยเห็นภาพงดงามถึงเพียงนี้มาก่อน เพียงแต่นาง ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดบนฟ้าจึงมีคำสามคำว่า “หอวาริ” ฉายวาบออกมาตลอด เวลา

“ภาพดาวงามๆ ปีนี้ หอวาริเป็นผู้ออกเงิน ไม่เสียทีที่เป็นร้านยาที่มี

ชื่อเสียง มือเตียบจริง ๆ”

คำพูดของคนข้างตัวทำให้คงโหวงเข้าใจทันทีว่าที่แท้ผู้บำเพ็ญเพียรก็ไม่ได้ต่างไปจากมนุษย์สามัญที่ให้ความสำคัญกับการสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง

ยามที่ศิษย์ของวังทงได้รับข่าวแล้วเดินทางมารับเขา เห็นท่านอาจารย์ผู้มีเส้นผมขาวโพลน แต่ใบหน้าอ่อนเยาว์นั่งยองอยู่ที่มุกถนกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง พลังกีนเนื้อกระต่ายจนมือมันย่อง แล้วก็พูดอะไรไม่ออก

เพราะภาพที่เห็นทำให้คนเป็นศิษย์กังวลใจยิ่งว่า หรือท่านอาจารย์จะไม่ผ่านด่านเคราะห์แห่งจิต ทำให้มีอาจก้าวผ่านชั้นเปลี่ยนรูป“เลยปล่อยตัวเหลวไหลอย่างนี้

“ระดับฉานชั้น ๔ เป็นขั้นก่อนการบำเพ็ญเพียรที่แท้จริง สามารถแปลงกายได้ แสดงฤทธิ์ได้ มีเวทและพลังอื่นๆ เพิ่มขึ้นมาก

ศิษย์ทั้งสองคน เดินเข้าไปหาวังทงด้วยอาการลังเล พบว่ากลืนอาย บนตัวของท่านอาจารย์ผิดแปลกไปจากเดิมมาก คล้ายมีอะไรบางอย่างที่...มีอาจหยั่งรู้

คงโหวหันไปเห็นเด็กหนุ่มสองคนกำลังมองนางตาค้างก็รีบเอาเนื้อกระต่ายซ่อนไว้ด้านหลัง เด็กหญิงมองพวกเขาอย่างระแวงระวังโดยไม่เอ่ยคำใด ท่ามกลางแสงสว่างจากประกายแสงที่ร่วงลงมาไม่ขาดสาย บรรยาการสลับเปลี่ยนแข่งค้างไปชั่วขณะ

เงื้อมมือกับถาดเพิงมองเด็กหญิงตัวน้อยในอ้อมแขนของอาจารย์ด้วยอาการปากอ้าตาค้าง เรื่องที่ท่านอาจารย์ไปผ่นด่านเคราะห์แห่งจิตที่แดนมนุษย์นั้นยังพอทำเนา แต่เหตุใดถึงได้เก็บเด็กคนหนึ่งกลับมาได้แล้ว เงื้อมมือกับถาดเพิงโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จิตใจค่อนข้างหนักแน่น พวกเขาก้าวเข้าไปคารวะวังทง “ศิษย์น้อมต้อนรับท่านอาจารย์กลับมาขอรับ”

“ศิษย์คนดีทั้งสองมานี่ซิ” พอวังทงเห็นศิษย์สองคนแล้วจึงโยนกระดุกในมือทิ้งลงพื้น และลุกขึ้นยืนเอามือโพล่หลัง กวาดตามองพี่น้องสองศิษย์รอบหนึ่ง “หลายปีที่อาจารย์ไม่อยู่ พวกเจ้าดูก้าวหน้าขึ้นมาก ท่าทางคงไม่เกียจคร้านกันเลยสินะ ดีมาก ดีมาก”

ศิษย์พี่ศิษย์น้องมองเศษกระดุกบนพื้น “ศิษย์มิกำลังสงสัยคำสั่งสอนของท่านอาจารย์ขอรับ”

“อิม” วังทงผงกัศัระอย่างพอใจ คิดจะยื่นมือไปลูบเคราขาว แต่จุกคิดไปว่ามีมือเปื้อนน้ำมัน เขาจึงวางมือลง

เจิงอี้หยิบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งจากอกเสื้อส่งให้ วังทงรับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไปถือนึงๆ และยืมม้วนๆ ขณะหันไปมองถานเฟิง

ถานเฟิงจึงล้วงมือเข้าไปคลำด้านในแขนเสื้อและหยิบผ้าอีกผืนออกมา

ในฐานะอาจารย์ผู้มีจิตใจกว้างขวาง วังทงยอมแบ่งผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งให้คงโหวอย่างไม่ลังเล คอยจนนางเช็ดมือสะอาดดีแล้ว เขาจึงบอกว่า “สองคนนี่คือศิษย์พี่ของเจ้า ศิษย์พี่ใหญ่คือเจิงอี้ ศิษย์พี่รองคือถานเฟิง”

คงโหวได้ยินดังนั้นก็ยึดตัวตรง คารวะเด็กหนุ่มทั้งสองคนอย่างเป็นงานเป็นการ “คงโหวคารวะศิษย์พี่ทั้งสองเจ้าค่ะ” นางลอบพิจารณาศิษย์พี่ทั้งสองคน ศิษย์พี่ใหญ่เจิงอี้รูปโฉมหล่อเหลาสว่างาม ท่าทางเป็นผู้ใหญ่ หนักแน่น ส่วนศิษย์พี่รองถานเฟิงผิวขาวสะอาด ยิ้มกว้างเป็นมิตร

“นี่คือศิษย์ที่อาจารย์รับมาจากแดนมนุษย์ นามคงโหว หลังจากกลับไปแล้วให้คำนวณหาวันดีเพื่อจัดพิธีกราบอาจารย์ และบันทึกชื่อนางเป็นศิษย์ของข้า”

เจิงอี้กับถานเฟิงแปลกใจที่จู่ๆ ท่านอาจารย์ก็นำตัวเด็กหญิงคนหนึ่งกลับมาจากแดนมนุษย์ แต่เนื่องจากมีเด็กหญิงอยู่ด้วย พวกเขาจึงไม่ถามให้มากความ เพราะเกรงว่าเด็กน้อยจะคิดมาก เจิงอี้ทรุดตัวลงนั่งยอง เพื่อให้ส่ายตาอยู่ในระดับเดียวกับคงโหว “สวัสดี ศิษย์น้องตัวน้อย”

“คารวะศิษย์พี่เจ้าค่ะ” คงโหวปล่อยมือที่จับแขนเสื้อของวังทง และหันไปยิ้มให้เจิงอี้จนตาหยี

“วันนี้ข้ากับถานเฟิงไม่รู้ว่าศิษย์น้องจะมาเลยไม่ได้เตรียมของขวัญพบหน้าไว้ให้ ศิษย์น้องอย่าได้ถือสา” เจิงอี้ดูมีอายุไม่เกียติบปี แต่ความจริงเขามีอายุสองร้อยกว่าปีแล้ว ย่อมชอบพอสิ่งมีชีวิตตัวเล็กอ่อนวัยน่ารัก

“ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ” คงโหวบิบบิงเงินว่างเปล่าที่ผูกอยู่ที่เอว “ข้าก็ไม่ได้เตรียมของขวัญพบหน้าไว้เหมือนกัน”

“ข้ากับศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้าอายุตั้งร้อยสองร้อยปีแล้ว ยังจะอยากได้ของขวัญจากเด็กน้อยเช่นเจ้าอีกหรือ” ถานเฟิงค้อมกายลงและอ้าแขนให้

คงโหว “คืนนี้ครีกรึนยิ่ง ไปกันเถิด คิษย์พี่รองจะพาเจ้าไปซื้อของ”

คงโหวสนใจยิ่ง แต่เขายังยืนนิ่ง นางหันหน้าไปหาวังทอง

“ไปเถิด” วังทองยิ้มพลางผงกศีรษะ เมื่อนั้นคงโหวถึงได้วิ่งเหยาะๆ เข้าไป

หาถ่านฟืน ถ่านฟืนอุ้มนางขึ้น

คงโหวใช้มือปิดหน้า “คิษย์พี่รอง ข้าใกล้จะสิบขวบแล้วเจ้าคะ” นับตั้งแต่
นางอายุหกขวบ เด็กหญิงก็ไม่เคยให้ใครอุ้มอีก ต่อมาเมื่อสกุลจิลีนับลลังก์
คงโหวกลายเป็นองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนที่จะคล้อยมีคล้ายไม่มีตัวตน ทำให้นาง
ยังมีอาจทำตัวออดอ้อนเอาแต่ใจเกินไปได้ ยามที่อยู่ในงานเลี้ยงอาหารค่ำ
อารมณ์พลุ่งพล่านทำให้นางไม่รู้สึกละอายกับการที่ท่านอาจารย์อุ้มนาง แต่มายามนี้
เมื่อใจเย็นลงแล้ว เด็กหญิงรู้สึกเขินอายอยู่บ้าง

“อืม ส่วนข้าใกล้จะหนึ่งร้อยหกสิบปี แก่กว่าเจ้าถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปีเชียวนะ”
ถ่านฟืนเห็นแผงเล็ก ๆ ขายขนมที่ช่วงนี้พวกเด็ก ๆ ชอบกิน เขาจึงหยิบหินวิเศษ
ออกมาซื้อ แต่คงโหวดึงแขนเสื้อเขาเอาไว้และกระซิบบอกข้างหูเขาว่า “คิษย์พี่รอง
เจ้าคะ ท่านอาจารย์บอกว่าขนมข้างนอกไม่สะอาด”

“ไม่เป็นไร แค่ออกกลับไปกินเล่นเท่านั้น” ถ่านฟืนโยนหินวิเศษห่าก้อนไปให้
แผงแล้วส่งกล่องขนมให้คงโหวทอดไว้ “มา ลองชิมดู”

สำหรับท่านอาจารย์ที่ทำได้แค่ใช้เหรียญหยกยี่สิบเหรียญซื้อเนื้อกระต่ายอย่าง
ให้คิษย์น้อง ย่อมต้องคิดว่าขนมหนึ่งกล่องที่ต้องใช้หินวิเศษสามก้อนแลกมา
ไม่สะอาดอยู่แล้ว เห็นอยู่ว่าในกระเปาะของท่านอาจารย์ไม่มีเงิน ถึงได้หลอกเด็ก
อย่างนี้

คงโหวทอดขนมสองกล่องเอาไว้แล้วยืมให้ถ่านฟืนจันทาหิ ท่านอาจารย์
เป็นคนดี คิษย์พี่ก็เป็นคนดีเหมือนกัน

แดนบำเพ็ญแห่งนี้เป็นสถานที่ที่ดีเหลือเกิน

วังทองที่ยืนห่างออกไปเห็นคิษย์พาคงโหวไปซื้อขนมที่เขาไม่ได้ซื้อเมื่อครู่แล้ว
ลู่จุมุกตนเองเกือ ๆ

“ท่านอาจารย์ไปแดนมนุษย์มาหลายปี เข้ากับถ่านฟืนเป็นห่วงมาก

“ไม่รู้ว่...” เฉ็งอี้มิกล้าถาม เพราะท่านอาจารย์หยุดอยู่ที่ชั้นเปลี่ยนรูปมาสิ่ร่อยกว่าปี ถ้าวันนี้อาจผ่านด่านไปได้ ท่านอาจารย์จะเหลื่ออายุชัยไม่ถึงสิบปีเท่านั้น

ก่อนถึงชั้นเปลี่ยนรูป ท่านอาจารย์เป็นอัจฉริยะในการบำเพ็ญเพียรที่ในห้าร้อยปีจะมีสักคน ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายเขากลับหยุดชะงักเพราะสภาพจิต เล่ากันว่าครั้งที่ท่านอาจารย์ยังไม่ได้บำเพ็ญเพียร ครอบครัวยุทธาชีพวาดภาพน้ำตาลและเคยได้รับคำชื่นชมจากขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่ง^{*} ทำให้ท่านอาจารย์ผู้เยาว์วัยไร้เดียงสาบังเกิดความปรารถนายิ่งใหญ่คือการทำภาพวาดน้ำตาลแล้วได้รับคำชมจากคนในวังหลวง

ทุกคนต่างคิดเหมือนกันว่าด่านเคราะห์แห่งจิตของผู้บำเพ็ญเพียรผู้มีชีวิตเก๋าร้อยกว่าปีคือการวาดภาพน้ำตาลที่แม้แต่เชื้อพระวงศ์ยังต้องออกปากชื่นชมจริงหรือ ในวังจะขาดแคลนของดีอะไรได้ แล้วผู้ใดจะมาสเนใจภาพวาดน้ำตาลของผู้เฒ่า

เกือบร้อยปีมานี้ วังทงเคยทำภาพวาดน้ำตาลให้ผู้คนไม่น้อย และเคยได้รับคำชื่นชมมากมาย รวมถึงคำชมจากเชื้อพระวงศ์ในดินแดนแห่งนี้ แต่เขากลับมีอาจผ่านด่านเคราะห์แห่งจิตไปได้ เนื่องจากผู้คนที่กล่าวคำชมเชยเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับภาพวาดน้ำตาลที่เขาทำ แต่ให้ความสำคัญกับสถานภาพการบำเพ็ญเพียร ตำแหน่ง หรือความสามารถของเขา

ไม่มีเชื้อพระวงศ์คนใดกล่าวชื่นชมเขาเพราะภาพวาดน้ำตาลเพียงอย่างเดียว หากสามารถย้อนเวลากลับไปได้ วังทงก็อยากจะฟาดตนเองในกาลก่อนสักครั้งที่ไม้อะไ่น และไม่มีปณิธานยิ่งใหญ่ คิดอย่างไรถึงอยากอาศัยภาพวาดน้ำตาลให้ได้รับคำชื่นชมจากเชื้อพระวงศ์ ยังมีสมองอยู่อีกหรือ

ความคิดในยามเยาว์วัยเป็นความคิดที่บริสุทธิ์ที่สุด ดังนั้นจึงมีผู้บำเพ็ญเพียรมากมายหัวเราะขบขันความคิดอ่านเมื่อครั้งเยาว์วัยของตน แต่ถ้าพวกเขา มีอาจผ่านด่านเคราะห์นั้นไปได้ย่อมไม่เกิดการพัฒนา

ผู้บำเพ็ญเพียรที่จดจำความฝันเมื่อครั้งเยาว์วัยได้เหมือนวังทงนับว่ายัง

^{*} เป็นชั้นสูงสุดในลำดับขุนนาง

โชคดี เพราะยังมีผู้บำเพ็ญเพียรอีกหลายคนที่ยังหลงลืมความปรารถนาเมื่อแรกเริ่มของตนไปแล้ว ทำให้ต้องทนทุกข์กับด้านเคราะห์นี้จนถึงแก่ความตายโดยไม่รู้เลยว่าตนเองในวัยเด็กเคยมีความฝันยิ่งใหญ่ใด ทำให้ผู้บำเพ็ญเพียรมากมายต้องสั่งสอนบุตรหลานของตนว่าจงอย่าหลบลี้หนีหลบลี้ตาตั้งความหวัง เพราะอาจต้องเสียใจภายหลัง

สำนักกวีโง่โง่เคยมีเจ้าสำนักผู้ตั้งความปรารถนาเพื่อเจ้าเมื่อครั้งยังเยาว์ว่า “จะแต่งงานกับสตรีเลอโฉมอันดับหนึ่งของแผ่นดิน” สุดท้ายเขาต้องหมดอายุขัยลงโดยที่ไม่มีหญิงงามสักคนชายตามอง อย่าว่าแต่สตรีเลอโฉมอันดับหนึ่งของแผ่นดินเลย เรื่องนี้ชวนให้คนฟังปวดใจ คนเห็นรำให้ และการตายของเขาก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ที่ทุกสำนักจะต้องสอนสังคิษฐ์ เว้นเสียแต่จะมีคนที่วาดฝันเพื่อเจ้ายิ่งกว่านี้ หากไม่แล้วจากนี้ต่อไปอีกหลายพันปี เจ้าสำนักกวีโง่คงไม่ได้ลงจากตำแหน่งสุดยอดแห่งความอภัยยศ

เทียบกับเจ้าสำนักกวีโง่ ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของวังหงดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าเรื่องน่าขบขันขนาดนั้น

วังหงฟังคำถามกระอักกระอ่วนของศิษย์คนโตแล้วยึดแผ่นหลังขึ้น “อาจารย์เป็นหนึ่งในสิบอัจฉริยบุคคลที่บำเพ็ญเพียรแห่งแดนบำเพ็ญ ด้านเคราะห์แห่งจิตเล็กๆ นี้จะมีอะไรยาก อาจารย์ไม่เพียงผ่านการทดสอบด้านเคราะห์แห่งจิต แต่พลังวัตรยังเพิ่มพูนขึ้นมากจนผ่านขั้นปล่อยวาง^๒ ไปสู่ขั้นรู้แจ้ง^๓ แล้ว”

“จริงหรือขอรับ!” เฉิงอึดใจมาก

“แน่นอน อาจารย์ไม่เคยอ้อวดตน” แผ่นหลังของวังหงยิ่งหยดตรง

“ขอแสดงความยินดีกับท่านอาจารย์ด้วยขอรับ” เฉิงอึดใจจนผลอดตัว “ยามนี้ตึกแล้ว พวกเรากลับไปพักผ่อนกันก่อน วันพรุ่งค่อยไปลงทะเบียนที่สำนัก

^๒ ระดับฉานชั้น ๕ เป็นขั้นที่จิตบริสุทธิ์คล้ายทารก สามารถเหาะเหินบนท้องฟ้า และมีคุณสมบัติพร้อมบำเพ็ญเพียรเป็นเขียน

^๓ ระดับฉานชั้น ๖ เป็นขั้นที่พลังฉานบังเกิด สามารถใช้จิตควบคุมสิ่งที่มีพลังต่ำกว่าได้

ดีหรือไม่ขอรับ”

“จะรีบร้อนไปไย เอาไว้วันพรุ่งอาจารย์จะกลับไปอย่างผ่าเผย ให้พวกคนที่เคยดูเบาพวกเราศิษย์อาจารย์ได้เห็นเต็มตา” วังทงสะบัดชายเสื้อ “บู้ยอมเป็นบู้ัจฉริยะยอมต้องเป็นอัจฉริยะ”

เจิงอี้รู้ว่าอาจารย์ของตนมีนิสัยรักหน้าตาเป็นที่สุด เขาจึงรับคำ “ท่านอาจารย์กล่าวได้ถูกต้องแล้วขอรับ”

“เจิงอี้” วังทงถาม “หลายปีมานี้ อาจารย์อยู่แดนมนุษย์เลยไม่ค่อยรู้ว่าช่วงนี้ผู้คนนิยมแต่งกายกันอย่างไร คินนี่เจ้าคงต้องเหนื่อยจัดเตรียมข้าวของให้อาจารย์สักหน่อย”

“ขอรับ” เจิงอี้หันไปมองด้านข้าง เห็นคงโหวกำลังนั่งยองอยู่กับถ่านเพลิงข้างถนนเพื่อใช้ตาข่ายอันเล็ก ๆ ซ้อนปลาตัวเล็ก ๆ ที่ส่องแสงได้ “เชื่อพระวงศ์ที่ช่วยท่านอาจารย์ผ่านด่านสำเร็จคือศิษย์น้องคนนี้หรือขอรับ”

แม้ไม่รู้ว่าศิษย์น้องที่ท่านอาจารย์พามาจากแดนมนุษย์มีคุณสมบัติอย่างไร แต่บนร่างของนางมีกลิ่นอายมังกรของราชสกุล เพียงแต่กลิ่นอายนี้ค่อนข้างอ่อนจางมาก ถ้าเป็นคนที่บำเพ็ญเพียรได้ไม่ถึงขั้นจิตหัวน่ยอมไม่สามารถสัมผัสรับรู้

วังทงมองตามสายตาของเจิงอี้ไปแล้วผงกศีรษะ

ความจริงแม้แต่ตัวเขาเองยังรู้สึกว่าตนเองไม่ผ่านด่านเคราะห์แห่งจิตครั้งนี้ การที่เขาปกปิดตัวตนและความสามารถ อาศัยเพียงสถานภาพของนักวาดภาพน้ำตาลยอมไม่มีโอกาสใกล้ชิดเชื่อพระวงศ์ อย่างไรก็ตามแต่จะมีเชื่อพระวงศ์มาชื่นชมผลงานของเขาเลย

เขาอาศัยอยู่ในแดนมนุษย์ถึงแปดปีเต็ม แม้ลมจะพัด หิมะจะตกก็ยังไม่ต้องออกไปตั้งแผงเพื่อเสาะหาโชคที่ไม่มีแว และในยามที่เขากำลังสิ้นหวังนั้น คงโหวก็ปรากฏตัวและช่วยให้เขาผ่านด่านเคราะห์สำเร็จ

“ระดับฉานชั้น ๓ ถือเป็นขั้นอันตรายขั้นแรก เพราะผู้บำเพ็ญเพียรต้องควบคุมจิตใจตนเองไม่ให้ฟุ้งซ่านและต้องต่อสู้กับความปรารถนาในส่วนลึก

คงโหวตทำดาข่ายดักปลาอันเล็กขาดเป็นอันที่ห้าแล้ว นางโกรธจนแค้นปองเหตุใดชาวของในแดนเขียนถึงได้บอบบางนัก ทำให้จับปลาไม่ได้เลยสักตัว

“แม่หนูน้อย อยากลองเสี่ยงหินวิเศษอีกสักก้อนหรือไม่” เจ้าของแผงพุดยิ้มๆ “ปลาชนิดนี้จะส่องแสงสว่างในตอนกลางคืน ยามอยู่ในถ้วยผลึกงามมาก”

“ไม่ลองแล้วเจ้าคะ” คงโหวส่ายหน้าและลุกขึ้นไปหาถาดเพิงที่ยังอยู่ที่เดิม “ศิษย์พี่รอง พวกเราไปหาท่านอาจารย์กันเถิด”

“ทำไมไม่ลองแล้วเล่า” ถาดเพิงรู้ว่าเด็กหญิงส่วนมากชอบปลาโคมที่สามารถส่องแสงงดงามอย่างนี้ เห็นอยู่ว่าศิษย์น้องชอบมาก แล้วเหตุใดถึงบอกว่าไม่ลองจับแล้วเล่า

“เพราะคนเราต้องรู้จักพอ หากโลภมากอาจทำให้ต้องเสียหายหนักขึ้นเจ้าคะ” คงโหวกอดกล่องขนมเอาไว้ แค่นี้ได้ขนมงามๆ พวกนี้ นางก็พอใจมากแล้ว

ถาดเพิงฟังคำพูดของเด็กหญิงแล้วรู้สึกสับสน เพราะเหตุใดเด็กเล็กเพียงนี้ถึงควบคุมตนเองได้ดีปานนี้

เขาดึงกล่องขนมไปจากมือของคงโหวแล้วโยนหินวิเศษให้เจ้าของแผงสองก้อน “แค่ดาข่ายซ่อนปลาห้าอันเรียกว่าโลกที่ใด ลองดูอีกครั้งเถิด ศิษย์พี่ให้เงินเขาไปแล้ว ถ้าเจ้าไม่ลอง เท่ากับเสียเงินเปล่าสิ”

คงโหวจ้องดาข่ายสิบอันในมือของถาดเพิงแล้วหยุดคิด พุดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “การใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายเป็นเรื่องน่าละอายใช่หรือไม่เจ้าคะ”

“ใช่” ถาดเพิงกลั้นยิ้มและผงกศีรษะ

“ข้าจะทำตัวเป็นเด็กใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายไม่ได้” คงโหวรีบดาข่ายซ่อนปลามา “ศิษย์พี่รอง หากข้าได้ปลาแล้วจะแบ่งให้ท่านเจ้าคะ”

ถาดเพิงมองเด็กหญิงที่นั่งยองอยู่ข้างอ่างขนาดใหญ่ เห็นนางเฝ้าริมฝีปากมองปลาที่ว่ายไปมาด้วยแวตตามุ่งมั่น แม้จะขัดใจที่ทำดาข่ายขาด แต่ไม่ได้ร้องไห้อะไร ยืนตั้งอกตั้งใจอย่างจริงจังมากขึ้น

ยามที่ใส่ดาข่ายดักปลาเป็นอันที่เจ็ด คงโหวได้ปลามาหนึ่งตัว

“ศิษย์พี่รอง!” คงโหวยิ้มจนตาหยีเป็นเส้นตรง นางเอาปลาใส่โถกระเบื้อง

อย่างระมัดระวังและยึดใส่มือของถ่านเพลิง “ให้ท่าน”

“ขอบใจ” ถ่านเพลิงประคองโถกระเบื้องและกล่าวคำขอบคุณอย่างอารมณ์ดีราวกับว่าคงไหว้ได้มอบของขวัญชิ้นพิเศษที่สุดให้เขา

คอยจนศิษย์ที่กับศิษย์น้องสองคนอุ้มโถกระเบื้องกลับมา ใบหน้าของพวกเขา มีหยดน้ำที่ถูกปลาสะบัดทางตีนน้ำใส แต่ยังหัวเราะให้กันเหมือนคนบ้าสองคน

เจิงอึ้งมองทั้งคู่แล้วหันไปมองท่านอาจารย์ผู้สร้างท่าทางซึ่งยังอยู่ด้านข้าง เขายกมือขึ้นทวนศีรษะ “ไป กลับกันเถิด”

“ศิษย์พี่ใหญ่ พวกเราอาศัยอยู่บนยอดเขาท่ามกลางหมู่เมฆใช้หรือไม่ เจ้าคะ” คงโหวจ๋าได้ว่าผู้บำเพ็ญเพียรในนิยายล้วนอาศัยอยู่ในสถานที่อย่างนี้

เจิงอึ้งงักก่อนหัวเราะ “ไม่ พวกเราต้องไปพักที่โรงเตี๊ยมก่อน”

เมื่อนั้นคงโหวถึงได้รู้ว่าที่แท่นบำเพ็ญก็มีโรงเตี๊ยมเหมือนกัน

ระหว่างที่เด็กหญิงหยุดคิด บนท้องฟ้าพาลันมีเสียงมโหรีดังขึ้นทำให้นางเงยหน้าขึ้นมอง เห็นตำหนักแก้วหลังหนึ่งลอยผ่านมา สตรีในชุดเสื้อผ้าหลากสีเหาะเหินอยู่รอบ ๆ ตำหนักและมีธงผ้าปักสีแดงมากมายตกลงมาจากตำหนักแก้ว

คงโหวอดย่นมือออกไปไม่ได้ และธงผ้าปักสองใบก็หล่นลงมาในมือนาง

“นี่คืออะไรหรือเจ้าคะ” คงโหวลูบธงผ้าปักเนื้อนุ่มด้วยความแปลกใจวังทรงถามออกรับธงผ้าปักเช่นกันจึงไม่ว่างตอบคำถามของนาง

“นี่คืออั้งเป่าวันสิ้นปีที่แดนบำเพ็ญมอบให้ทุกคนเพื่อสร้างความบันเทิง” เจิงอึ้งเห็นธงผ้าปักอีกสองใบหล่นใส่มือของคงโหว พุดยิ้ม ๆ “ดูทำปีใหม่นี้ศิษย์น้องจะต้องโชคดีมากเป็นแน่”

คงโหวเพิ่งสังเกตเห็นว่าธงผ้าเหล่านี้จะลอยเข้าไปสู่มือของใครต่อใครเอง และหากมีคนคิดอกุศลหวังแย่งชิง ธงผ้าปักจะสลายกลายเป็นเถ้า

แดนบำเพ็ญช่างแสนอัศจรรย์ แม้แต่ธงผ้าปักยังมีชีวิตจิตใจ บอกได้ว่าจะให้ใครหรือไม่อยากใหใคร ยินดีเป็นหยกที่เหลกกลาญดีกว่าเป็นกระเบื้องที่สุมบุรณ

ไม่นานในอ้อมแขนของคงโหวก็มีธงผ้าปักเจ็ดแปดใบ ทำให้ตัวนางที่เป็น

เพียงเด็กน้อยต้องอุ้มมันไว้เต็มอ้อมแขน เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมองตำหนักแก้ว
ที่ลอยเหนือศีรษะแล้วเห็นป้ายบนตัวตำหนักแวบหนึ่ง เขียนอักษรคำว่า “สำนัก
แดนสวรรค์”

สำนักนี้ใจกว้างจริงๆ นางซึกชอบที่นี่เสียแล้วสิ

ระหว่างครุ่นคิด ถูงผ้าปกสีทองใบหนึ่งก็ตกลงสู่อ้อมแขนของนาง

ดออยา